

Giới thiệu Chi Nông Tức Không Chịu Nổi

Vương Lam Yên ngoài ý muốn có được không gian linh tuyến,

Cho rằng đó là chuyện vui?

Kết quả mặt thể tiến đến,

Lại ở trên đường, trúng nghĩa mua vật tư cứu người, cuối cùng đem bản thân gặp nạn.

Ngoài ý muốn xuyên việt thành nàng dâu nông gia xung hỉ!

...

Ở triều đại xa lạ, trở thành người vợ xung hỉ;

Không được nhà chồng hoan nghênh, phu quân bị liệt cả hai chân.

...

Vương Lam Yên âm thầm tự nhủ: Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn;

Có linh tuyến trong tay, cùng phu quân, làm ruộng đường bánh bao! (đường hải từ)

Nhân vật chính: Vương Lam Yên, Lăng Tử Viêm; Phối hợp diễn: Vệ Thần, Vân Tú Tú, Bạch Tư Vũ.

Diễn văn, không gian, linh tuyến, xuyên không, ngọt sủng, 1x1.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tức Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nàng dâu xung hỉ?

Đang mê mê trầm trầm, Vương Lam Yên không biết mình ở nơi nào, từ từ mở to mắt.

Đưa tầm mắt nhìn xung quanh một chút, đầu tiên đập vào mi mắt đó là tấm màn đỏ thẫm, cách đó không xa trên bàn gỗ còn có hai cây nến đỏ đang cháy, nóc nhà là màu đen ám, làm cho trong phòng càng tối đen.

Đây là nơi nào nha, nàng làm sao có thể ở chỗ này?

Nàng đang lo lắng mặt thể sắp tới, cho nên đang định đi mua đồ tích trữ sao?

Sao đến địa phương xa lạ này?

Như vậy nghĩ, trong đầu một loạt trí nhớ chậm rãi hấp thu, Vương Lam Yên ngồi dậy, che đầu, để cho mình tỉnh táo lại, chậm rãi tiếp nhận trí nhớ hỗn loạn này.

Có được không gian linh tuyến, lại mua đồ trên đường, trúng nghĩa cứu người, bị xe đụng phải, mất đi ý thức...

Một lần nữa mở to mắt, Vương Lam Yên nhìn chăm chăm góc bàn ở xa không nhúc nhích, trong mắt càng là lộ ra thần sắc nghi hoặc, tựa hồ còn không có phục hồi lại tinh thần.

Xuyên không... Nàng, nàng đây là xuyên không!

Không đợi Vương Lam Yên lo lắng kế tiếp nên làm cái gì, một cỗ trí nhớ khác thẳng hướng Vương Lam Yên trong đầu, trong đó nhân vật chính cũng cùng tên họ với bản thân, làm cho nàng thấy rõ nguyên chủ “Vương Lam Yên” này 15 năm qua trải qua, cũng biết bản thân thay thế nguyên chủ sau này. Nàng dâu xung hỉ a... Căn cứ trí nhớ, nàng hiện tại là nàng dâu xung hỉ của một nam nhân bị liệt hai chân nha do nhà hấn tốn bạc cưới về!

Vương Lam Yên nằm mơ đều thật không ngờ, hiện tại lưu hành xuyên không cư nhiên nàng bị gặp phải, quả thực muốn học máu thẳng thiên a.

Một nàng còn tưởng rằng là mặt thể sắp tới, ai.

Nghĩ đến đây, Vương Lam Yên đứng thẳng dậy, khăn trương đứng lên.

Ngạch, không gian linh tuyến của nàng hẳn là còn tồn tại đi?

Xem kính trang điểm trong bàn tay bỗng nhiên biến mất không thấy, Vương Lam Yên lúc này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Không gian còn là tốt rồi, bên trong đồ vật ở, may mắn a vạn hạnh.

Không gian này chính là một cái phòng kín chỉ có mấy chục mét, không có phân ngày đêm luôn luôn đều là sáng trưng, người có thể đi vào, cũng có thể chứa đựng vật tư, nhưng bên trong cũng không giống trong tiểu thuyết miêu tả có thể làm ruộng, bên ngoài trôi đi một giờ bên trong đồng dạng cũng trôi qua một giờ, không có sai biệt thời gian, bất quá có khả năng giữ tươi một chút, có một ít còn hơn không đi.

Duy nhất làm Vương Lam Yên vui vẻ chính là trong không gian có một dòng linh tuyến, bên trong nước suối quả nhiên không làm người ta thất vọng, uống lên có thể trừ độc dưỡng nhan, cường thân kiện thể.

Tóm lại một câu nói, có ít còn hơn không có nha.

Ít nhất, vì có bàn tay vàng, nàng cũng không có kinh sợ khi biết mình xuyên không, cổ đại cũng tốt nha.

Cảm nhận được thân thể suy yếu, Vương Lam Yên trong trí nhớ biết được nguyên chủ không đồng ý gả, kết quả lại bị tẩu tử ham bạc liên hợp với đại ca yếu đuối vô năng nhà mình, thừa lúc nàng bị phong hàn hôn mê đem nàng đưa lên kiệu hoa, nâng vào nhà chú rể.

Về phần mẫu thân của nguyên chủ, cũng là một người yếu đuối không bảo vệ được nữ nhi.

Làm mẫu thân, trợ mắt xem nữ nhi suy yếu bất lực không đồng ý gả bị cưỡng chế ép gả ra ngoài, lại không có dũng khí phản kháng cự tuyệt, chỉ biết ủi khuất rơi nước mắt, bị con dâu nhà mình quản lý gắt gao.

Ai,غمغم lại nàng thay nguyên chủ chua xót rơi lệ, được rồi, hiện tại nàng cùng nguyên chủ cùng một thân thể, cực phẩm gia đình này cũng thành người nhà của nàng,غمغم lại đầu liền đau nha.

Nghĩ nhiều vô ích, trước có điều trị thân thể mới là điều kiện hàng đầu nha.

Vương Lam Yên nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh, nhân lúc không ai tiến vào, lấy mấy ngưng linh tuyến uống vào, nhất thời cảm giác cả người đều thoải mái một ít.

Một tiếng gà gáy truyền vào tai Vương Lam Yên, Vương Lam Yên thờ dài, trời đã sáng!

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền tới âm thanh mở cửa, ngay sau đó Vương Lam Yên liền nghe được tiếng xe lăn đi vào.

Vương Lam Yên liền gặp phu quân bị liệt ngồi trên xe lăn —— Lăng Tử Viêm.

Trước mặt người này da thịt màu đồng, ngũ quan hình dáng rõ ràng thâm thúy, con ngươi u ám đông lạnh, lông mày anh khí, chặc chặc, đem tới hiện đại, này là khuôn mặt của nam thần nha!

—— ai, đáng tiếc đôi chân kia a.

Trong lúc vô tình nhìn đến hai chân của hắn, Vương Lam Yên lập tức nhận thấy được một đạo tầm mắt trực diện mà đến.

Thân mình cứng đờ, có chút ngượng ngùng, Vương Lam Yên tranh thủ rút lui ánh mắt, xấu hổ cười cười.

Lăng Tử Viêm nhìn thoáng qua thần sắc khăn trương của Vương Lam Yên, ở trên mặt nàng lưu lại một cái chớp mắt, rũ mắt đắm chiêu.

Phát hiện đối phương thân mình trở nên cứng ngắc, Lăng Tử Viêm mở miệng nói.

“Ngươi không cần khăn trương, ta bây giờ là một người tàn phế, vốn nghĩ cưới vợ để chiếu cố ta sinh hoạt thường ngày. Bất quá, ta không biết ngươi không đồng ý gả cho ta, lúc đó anh trai và chị dâu ngươi phái người đến nói nhà các ngươi đối với việc hôn nhân này rất hài lòng, ta liền không nghĩ nhiều, ai biết bọn họ vậy mà thừa ngươi ốm yếu đem ngươi nhét vào kiệu hoa.”

Vương Lam Yên kinh ngạc nhìn Lăng Tử Viêm, rất hiếu kỳ vì sao hắn lại nói như vậy.

Lăng Tử Viêm lờm Vương Lam Yên một cái, tiếp tục nói.

“Cho nên, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi, chờ thêm đoạn thời gian tiếng gió trôi qua, nếu như ngươi tâm ý đã quyết, chúng ta hai người sẽ cùng cách, đến lúc đó ngươi liền tự do.”

Nghe vậy, Vương Lam Yên nháy nháy mắt, lập tức suy xét.

Tẩu tử là người cực phẩm, nếu thật cùng cách, tuyệt đối vài ngày lại tính kế đem bản thân đóng gói gả ra ngoài.

Mới đến, không quen thuộc mọi người, tình hình này đối bản thân mà nói tuyệt đối là bất lợi!

Cho nên, trước ở lại Lăng gia xem xét tình hình vậy.

Dù sao, người này là không có phương tiện, phỏng chừng cũng không động thủ với mình, trong sạch không cần lo lắng.

—— ân, trước liền quyết định như vậy.

Ho nhẹ một tiếng, Vương Lam Yên mười phần chân thành nhìn Lăng Tử Viêm, nhỏ giọng nói.

“Ta bị chị dâu tính kế gả đi lại là một người không sai, nhưng sự tình đối với người nghĩ như vậy nghiêm trọng, liền tính không gả cho người, chị dâu ta vẫn sẽ đem ta gả cho người khác, nàng là chỉ nhận thức bạc nha, cái khác nàng cũng mặc kệ!”

Dừng một chút, Vương Lam Yên cười nhạt tiếp tục nói.

“Cho nên nói nha, ta đã gả cho người, vậy lấy chồng theo chồng lấy cầu theo cầu, về sau chúng ta chính là người một nhà, đừng nói lời khách khí như vậy, chúng ta về sau chỉ cần giúp đỡ, hảo hảo mà cùng nhau qua ngày là được!”

Bất quá, trước kia người cấp 10 lượng bạc bị chị dâu ta tham ô, ta hiện tại là người không tiền gả tới, người đừng ghét bỏ ta đây là người ăn cơm trắng a!”

Nghe vậy, ánh mắt Lăng Tử Viêm dần dần nhu hòa xuống.

Bất quá nghe được 10 lượng bạc bị người lấy đi, mặt Lăng Tử Viêm hơi hơi trầm xuống, nhìn dưới mặt đất suy nghĩ.

Thế nào chỉ có 10 lượng bạc?

Hắn, không phải cho Lăng mẫu 50 lượng bạc, xin nàng cầm bạc đi đưa sính lễ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tử Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xung đột

Nghĩ đến đây, Lăng Tử Viêm không khỏi nhớ lại từ nhỏ hắn tại gia đình này chính là bị xem nhẹ, không được ai yêu thích.

Nhưng là, việc này, hắn vẫn không thể tin được, người hắn cho là thân nhất kia cư nhiên ngay cả bạc cưới vợ của hắn cũng nhẫn tâm lấy đi? !

Nửa năm trước, hắn kéo đôi chân tàn phế trở lại gia đình này liền cho bọn họ một trăm lượng bạc nha, phải biết rằng, một trăm lượng bạc này cũng đủ cho họ sống thoải mái trong mười năm a ...

Vương Lam Yên tò mò xem Lăng Tử Viêm ngăn người, nàng không nghĩ ra, nàng nói có gì sai nha, nam nhân này trực tiếp không nhìn, tốt xấu cũng trả lời một tiếng chứ!

“Ôi, Lăng Tử Viêm, người nghe được lời nói của ta không, cần ta nói lại một lần nữa sao??”

Thanh thúy âm thanh bên tai, Lăng Tử Viêm lấy lại tinh thần.

Lập tức lườm Vương Lam Yên liếc mắt một cái, Lăng Tử Viêm nhàn nhạt gật gật đầu nói: “Người đã quyết định tốt lắm, đã không thể đổi ý, về sau ở lại Lăng gia giúp ta qua ngày đi!”

—— mặc kệ thế nào, đã cho người cơ hội rồi đi, về sau mặc dù người muốn rời đi, ta cũng sẽ không buông tay cho người đi.

Lăng Tử Viêm gọi lên khóe môi, nhìn chăm chăm khuôn mặt Vương Lam Yên âm thầm quyết định.

Vương Lam Yên nghe nói như thế còn chưa kịp cao hứng bản thân tại cổ đại có nơi ở xuống, lại cũng không biết vì sao, đột nhiên liền rung mình một cái, cả người lại run lấy bầy.

Tổng cảm thấy nơi nào là lạ, nói không rõ, nói không rõ nha anh!

Nhìn sắc trời, Lăng Tử Viêm ngồi trên xe lăn tới gần Vương Lam Yên, khẽ mở môi mỏng.

“Sắc trời sắp sáng, người đã quyết định lưu lại, ta đây sẽ cùng người nói một chút chuyện về Lãng gia, để tránh người cái gì đều không biết.”

Vương Lam Yên cười tủm tỉm gật gật đầu, hoàn toàn tán thành nha!

Một khắc công phu, Vương Lam Yên đại khái hiểu biết tình hình cơ bản Lãng gia cùng nhân vật quan hệ.

Cha mẹ Lãng Tử Viêm, cũng chính là Lãng phụ Lãng mẫu còn khỏe mạnh, mặt trên có hai ca ca, đại bá kêu Lãng Phúc Trụ, nhị bá kêu Lãng Lộc Trụ, phía dưới còn có một đệ đệ Lãng Thọ Văn và muội muội Lãng Tuyết chưa lập gia đình;

Tiếp theo, đại tẩu Mã thị chanh chua thích tính kế, nhị tẩu Phùng thị yếu đuối thành thật không thường xuất đầu, cùng nhị bá trung thực thật đúng là một đôi bánh bao mềm *dễ bị bắt nạt đây mà*, so với một nhà đại bá kia đúng là kém khá xa...

Nhìn đến Vương Lam Yên cẩn trọng nhớ kỹ, Lãng Tử Viêm hơi hơi gọi lên khoe môi vừa lòng bộ dáng.

Ra về thê tử vừa cưới này cũng không tệ nha? !

Vương Lam Yên lúc này đã cùng Lãng Tử Viêm rửa mặt xong, phụ giúp Lãng Tử Viêm đi đến phòng chính chờ đợi, chờ Lãng phụ Lãng mẫu đến đông đủ là có thể kính trà.

Rất nhanh người đến đủ, Vương Lam Yên cùng Lãng Tử Viêm quy củ dâng chén trà hướng nhị lão kính trà, Lãng phụ trên mặt mang theo một tia vui mừng, tựa hồ vì Lãng Tử Viêm có thể lấy vợ mà cảm thấy cao hứng, cho nên nhấp một miệng nước trà sau liền sáng khoái đưa hồng bao cũng dặn dò hai người hảo hảo ở chung, sớm ngày cho hân ôm tôn tử trắng trẻo mập mập;

Đến phiên Lãng mẫu, Vương Lam Yên nhìn đến mặt nàng như là ai thiếu năng bạc, có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, Lãng mẫu uống một ngụm trà, khắc nghiệt lườm Vương Lam Yên một cái, rồi chanh chua nói đến.

“Vợ lão tam a, tuy rằng người không có đồ cưới, nhưng, người đã gả vào chúng ta Lãng gia môn, chúng ta cũng không có đạo lý đem người trở về, bắt quá đâu, đã vào cửa vậy hãy thành thật quy củ, hiếu thuận ta cùng cha người, chiều cổ tốt lão tam, dù sao, tuy rằng nhà chúng ta không thiếu một miếng ăn, nhưng chúng ta không nuôi một người ăn không ngồi rồi.”

Vương Lam Yên nghe vậy, nhếch miệng trong lòng, trên mặt lại làm bộ như nghe không hiểu, cười hề hề trả lời.

“Nương cứ việc yên tâm, cưới ta vào cửa không vì chiều cổ tốt tướng công sao, ta nhất định sẽ hầu hạ tốt tướng công, tuyệt đối muốn đem tướng công dưỡng lên trắng trẻo mập mập, làm lão nhân gia ngài vừa lòng!”

Nói xong, Vương Lam Yên còn cầm tay như đang thề, Lãng mẫu nhìn thẳng tới khỏe mắt, trong lòng đối với con dâu vừa qua cửa này càng thêm bất mãn.

Hừ, vợ lão tam này cũng đồng dạng là người không hiếu thuận!

Nhìn đến Lãng mẫu trên mặt rõ ràng hiện lên sự ghét bỏ, Vương Lam Yên ở sâu trong nội tâm liền đối Lãng Tử Viêm không ai thương này đồng tình cực kỳ, thân là con trai lại chính mẫu thân mình ghét bỏ.

Dù sao, bản thân không được hoan nghênh, là bị hấn làm cho liên lụy nha!

Vương Lam Yên tuyệt không thừa nhận có lẽ còn có nguyên nhân do nàng nha. o(□_□)o

Tiếp theo, Vương Lam Yên nhận hồng bao của những người còn lại, đưa lại cho mấy tiểu bối nhà đại bá nhị bá lễ vật, chuyện kính trà này mới tính kết thúc.

Một lát sau, trên bàn dọn thức ăn, vợ chồng Vương Lam Yên cũng cùng ngồi xuống.

Còn chưa có ăn được một miếng thịt, Vương Lam Yên chỉ mới cầm một cái bánh ngô đang chuẩn bị ăn, đại tẩu Mã thị liền có ý kiến, bắt đầu chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

“Đệ muội a, người còn trẻ không biết chuyện này, người phải biết rằng, muốn ứng phó chúng ta toàn gia chi phí sinh hoạt cũng không phải là chuyện dễ dàng nha, hiện tại vừa muốn nuôi thêm người, người cần phải thấy đủ nha, nhưng đừng chọn ăn ngon gấp, còn có nhiều đại lão gia đâu, nếu bọn họ chưa ăn no, có thể đi làm việc kiếm chi phí sinh hoạt sao!”

Ý ngoài lời chính là trách cứ Vương Lam Yên ăn cơm không làm việc, ở Lãng Tử Viêm què chân lại ở nhà ăn không ngồi rồi.

Ở đây sẽ không có ai ngu dốt, hiển nhiên, Vương Lam Yên cùng Lãng Tử Viêm đều nghe hiểu Mã thị lời nói, trên mặt biểu cảm đều là trầm xuống.

Lãng Tử Viêm đang định mở miệng, Vương Lam Yên ở dưới bàn bỗng nhiên đưa tay kéo lại hân, tự mình ra trận cùng Mã thị cãi lại.

“Đại tẩu, người lời này có thể nói nghiêm trọng, người xem, này trên bàn cơm đồ ăn tất cả đều giữ lại sao, đệ muội ta cũng mượn một cái bánh ngô mà thôi, chẳng lẽ, làm người của Lãng gia, ta ngay cả một cái bánh ngô đều ăn không được? !”

Mã thị nhếch miệng đang định nói chuyện, lại bị lời nói kế tiếp của Vương Lam Yên làm cho không nói được.

“Hay là, ta cùng tướng công đều bị các người bài trừ ở ngoài, không tính là người của Lãng gia nha?”

Lãng phụ thấy trên bàn không khí trầm xuống, hai nàng dâu sắp gãy gối, bạn già nhà mình còn ở một bên xem náo nhiệt, vui sướng khi người gặp họa, liền có ý làm người hoà giải, không muốn để cho sự tình làm lớn, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một hơi nói.

“Được rồi, ăn bữa cơm đều không yên, Mã thị, Vương thị là nàng dâu vừa qua khỏi cửa, người ngay cả cái bánh ngô cũng không nhường ăn, Vương thị, Mã thị là đại tẩu người, tuy rằng nói chuyện có chút không xuôi tai, nhưng người cũng không được nói chống đối, nhìn xem này giống bộ dáng gì nữa!”

Lãng phụ lên tiếng, Lãng mẫu cũng không chịu lạc hậu, cũng bắt đầu giáo huấn hai con dâu.

“Bây giờ còn là chúng ta quản gia, các người đã nghĩ lật trời nha, còn có hay không đem chúng ta để vào mắt, chuyện nhỏ như vậy cũng có thể tranh chấp, Vương thị, đại tẩu người nói cũng không sai nha, người đều chưa làm gì xong còn muốn ăn được uống tốt, nào có chuyện tốt như vậy nha.

Lão tam kia đưa nhỏ chân cẳng bắt lợi, các người miệng ăn núi lở, chờ các người về sau già đi có thể làm sao bây giờ a?”

“Im miệng... Kia không mở bình sao biết trong bình có gì!”

Nghe được cuối cùng một câu, Lãng phụ nổi trận lôi đình, hét lớn một tiếng.

Lãng Tử Viêm nhìn Lãng phụ nổi giận, liếc đến Lãng mẫu không chút để ý, tâm dần dần lạnh xuống.

Từ nhỏ liền là như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ở riêng

Vương Lam Yên gặp Lãng mẫu trước mặt nhiều người như vậy vạch vết sẹo của nhi tử, rất không vui, đang định cùng nàng phân xử, âm thanh khăn khăn của Lãng Tử Viêm vang lên, làm cho mọi người ngẩn ra.

“Cha, nương, người đã cảm thấy ta cùng Lam Yên ở tại đây là ăn cơm trắng, kia liền ở riêng đi, về sau chúng ta phân gia, ai cũng không cần ghét bỏ ai! Có lẽ, nửa năm trước, ta không nên trở về...”

Nghe được hai chữ ở riêng, Lãng mẫu trên mặt ý cười chợt lóe lên, tựa hồ đối với đề nghị này rất hài lòng.

—— ở riêng tốt nhất, đem vợ chồng lão tam phân ra ít đi hai người ăn không ngồi rồi, lão tam trước kia nộp lên 100 lượng bạc cũng không có quan hệ gì với hắn, về sau cũng không cần cầm bạc đi mời đại phu trị chân cho lão tam.

Một nhà Lãng Phúc Trụ hơi lộ ra ý mừng. Còn lại Lãng Thọ Văn cùng Lãng Tuyết sững sờ ở bên. Có lẽ theo bọn họ, đề nghị này quá điên cuồng đi.

Dù sao, phân gia, Vương Lam Yên cùng Lãng Tử Viêm liền muốn mành trời chiếu đất, một cái nữ tử một cái tàn phế, hai người thân không tiền, không đối chết mới lạ.

Lãng Tử Viêm đem thần sắc mọi người nhìn rõ, tâm càng lạnh xuống, càng muốn kiên định ở riêng.

Trước kia bản thân sống độc thân cũng không có gì, nhịn một chút liền trôi qua, nhưng là hiện tại bản thân đã có gia thất, bản thân chịu khổ không quan hệ, cũng không thể để Lam Yên vừa gả vào bị xem thường, chịu con giận không đầu.

Lãng phụ vừa nghe lời này, vẻ mặt không đồng ý.

“Lão tam, làm sao người lại nhắc tới ở riêng, người một nhà ở cùng nhau không là tốt lắm sao? Người hiện tại cái dạng này, thế nào nuôi sống chính người cùng vợ người vợ, đại tẩu người bọn họ không có ác ý gì, chuyện phân gia không cần nhắc lại!”

Lãng Tử Viêm nhìn chằm chằm Lãng phụ, chậm chọc cười cười.

“Cha, ta không muốn nói trắng ra, trí nhớ ta không tốt cũng nhớ được lúc ta vừa trở về đã cho các người 100 lượng bạc, bạc đó cũng đủ ta cùng Lam Yên ăn mười mấy năm rồi, mà nói chi, ta cùng Lam Yên cũng không có ăn không công của các người!”

Lãng mẫu nghe xong Lãng Tử Viêm cãi lại, then quá thành giận, mắng to nói.

“Ngươi đưa con bất hiếu, chúng ta khổ cực nuôi ngươi lớn như vậy, trăm lượng bạc kia ngươi nên hiếu kính chúng ta đường lão, hiện tại nói lời này không chê khó nghe nha!”

Lăng Tử Viêm cười lạnh.

“Từ nhỏ ta liền không được yêu thích, mặc kệ ai phạm sai lầm, cuối cùng lỗi đều ở ta, 8 năm trước Lăng Gia Thôn kéo thanh niên tiến quân doanh, rõ ràng tên của đại ca, căn bản không tới phiên ta.

Nhưng là, các ngươi luyện tiếu con lớn mạng sống, đưa ta thay thế đại ca đi chịu chết đâu, vừa đi chính là gần 8 năm thời gian. Hiện thời ta thật vất vả còn sống đã trở lại, các ngươi trong lòng chẳng lẽ liền không có tí xú áy náy chột dạ sao?”

Lăng phụ áy náy cúi đầu, năm đó chuyện này thật là có lỗi với bọn họ; nhu nhu nói.

“Lão tam a, chuyện quá khứ đừng nhắc nữa, ngươi không phải còn sống trở về đó thôi.”

Lăng Tử Viêm vỗ vỗ đùi hần, nhìn về phía mọi người, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, ta đã sống trở lại, mà ta cũng biến thành người què!”

Lăng mẫu nghe thấy lời này, không thêm để ý bĩu môi.

“Nói đến cùng ngươi chính là tranh thủ đồng tình, muốn ở riêng liền phân, chuyện năm đó ta cũng không hối hận.”

Lăng phụ trừng mắt nhìn Lăng mẫu một cái.

“Ngươi còn không ngại đủ loạn nha, câm miệng!”

Lăng Tử Viêm nhìn đến Lăng phụ tuy rằng quở trách Lăng mẫu, nhưng thực tế cũng hướng về phía nàng, xem như triệt để hết hy vọng, cũng không nên lãng phí cảm tình, một lòng nghĩ phân gia, về sau sống hay chết cũng tuyệt đối không hướng Lăng mẫu xin giúp đỡ một phần.

“Ta liền không nói nhiều, ta hạ quyết tâm muốn ở riêng. Lúc trước, một trăm lượng bạc ta sẽ không lấy về, các ngươi cứ việc yên tâm đi. Nương, ta đưa cho ngươi 50 lượng bạc hạ sính lễ, ngươi vụng trộm lấy đi 40 lượng bạc ta cũng không so đo, coi như trả lại các ngươi đối của ta đường dục chỉ ân đi!”

Lăng phụ thấy Lăng Tử Viêm tâm ý đã quyết, thở dài một hơi đáp ứng xuống, cô đơn nói.

“Được rồi. Ngươi đã quyết tâm muốn ở riêng, ta đây đem lão tộc trưởng mời tới, xin lão nhân gia làm chứng kiến đem bọn ngươi phân ra đi, về sau chính là hai nhà tách biệt! !”

Lăng Tử Viêm gật gật đầu, rũ mắt không nói chuyện.

Trong phòng không khí nhất thời trầm xuống.

Lão tộc trưởng rất nhanh đi lại.

Nghe nói chân tướng, lão tộc trưởng sờ râu dài, ý vị thâm trường nói.

“Ở riêng cũng không phải là việc nhỏ đâu, các ngươi nên nghĩ rõ ràng.”

Lăng Tử Viêm cùng Vương Lam Yên liếc nhau, đều nhìn đến đối phương kiên định, hai người trăm miệng một lời nói.

“Tộc trưởng gia gia, vợ chồng chúng ta đã nghĩ rõ ràng, ở riêng!”

Lăng mẫu cũng bắt đầu ồn ào.

“Ở riêng liền ở riêng, các ngươi ra hộ, đừng nghĩ, một văn tiền đều không cho!”

Lão tộc trưởng hướng tới Lăng mẫu hét lớn.

“Không có phần của ngươi nói chuyện, cút đến một bên đi đợi.”

Hần sống lớn như vậy, liền chưa thấy mẫu thân nào bất công, đôi con trai của mình không hề có tình cảm, phảng phất lão tam là kẻ thù của nàng, thật đáng buồn đáng tiếc a!

Có lão tộc trưởng giúp đỡ, rất nhanh sẽ ký khế ước ở riêng.

Lăng Tử Viêm cùng Vương Lam Yên rốt cục ở tân hôn ngày thứ hai liền phân gia, về sau hai nhà nhân không liên quan;

Đại giới là bọn họ chỉ có thể mang đi một chút củi gạo dầu muối, nồi bát cùng với một ít quần áo ly khai Lăng gia, nói thật, thứ này vẫn là lão tộc trưởng hỗ trợ tranh thủ.

Về phần Lăng Tử Viêm cùng Vương Lam Yên, không phải bọn hắn không tranh thủ, mà đối bọn họ mà nói, có thể thuận lợi ở riêng chính là thu hoạch lớn nhất, thỏa mãn nhất, bọn họ không có lòng tham.

Lo lắng Vương Lam Yên cùng Lăng Tử Viêm ở riêng sau không có địa phương đặt chân, lão tộc trưởng thiện tâm phát tác, liền chủ động đem tòa nhà cũ không người ở chân núi cho bọn họ thuê với giá tiện nghi, làm cho bọn họ có nơi an thân.

Đương nhiên, mỗi tháng hai người Vương Lam Yên chỉ cần giao nộp 50 văn tiền thuê, xem như tặng không.

Tiền lão tộc trưởng, Vương Lam Yên xắn tay áo tinh thần hăng hái đem phòng ở quét dọn sạch sẽ, đem hành lý ít ỏi cùng với một ít vật toàn bộ bày biện chỉnh tề, mới ngày trước mặt Lăng Tử Viêm tính tiền thừa sau khi trả tiền thuê nhà.

Phía trước tổng cộng là 500 văn, trả nửa năm tiền thuê nhà hết 300 văn, hiện tại chỉ còn lại có 200 văn tiền đồng, thật sự là ít đến đáng thương.

Này đó tiền đồng đều là Vương mẫu trước kia lặn lẽ nhét vào “Vương Lam Yên” tay áo, với Vương gia đại tâu đức hạnh, Vương mẫu cho tiền đồng này phòng chừng chính là toàn bộ tích lũy của bà.

Ai, tuy rằng yếu đuối, nhưng không thể phủ nhận một mảnh tình cảm của nàng, làm cho người ta cảm động, nghĩ như vậy, Vương Lam Yên cũng không có hận Vương mẫu này.

Kỳ thực, làm một cái mẫu thân, Vương mẫu dĩ nhiên đủ tư cách.

Ý niệm này vừa nghĩ tới, Vương Lam Yên nhất thời cảm thấy cả người đều thoải mái, phảng phất gông xiềng đều đã thoát ra mà đi.

Cũng chỉ có giờ phút này, Vương Lam Yên mới biết được, chấp niệm của nguyên chủ luôn luôn không có biến mất, có thể là không cam lòng đi, hiện tại rốt cục buông xuống.

Hi vọng đời sau nàng đầu thai vào nhà tốt đi!

Lăng Tử Viêm nhìn đến Vương Lam Yên nhìn tiền đồng than thở, cho rằng nàng là đang lo lắng trong nhà không đủ bạc sinh hoạt, liền chậm rãi an ủi nói.

“Lam Yên, thực xin lỗi, người gả cho ta còn không có một ngày lành, giờ muốn đi theo ta ăn cơm rau dưa!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tức Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tặng ngọc bội

Vương Lam Yên nghe vậy, sùng sốt, không rõ ràng tướng công nhà mình thế nào nhắc tới này.

“A, không có gì nha, trước kia lúc chưa gả cho người, so với bây giờ còn khổ hơn đâu, huống hồ, chúng ta còn 200 văn tiền, còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian. Hơn nữa, ta người lớn như thế, cũng không tin không kiếm được bạc, ta còn nghĩ kiếm bạc cho người mời đại phu trị liệu chân người đâu!”

Vừa dứt lời, Vương Lam Yên mới phản ứng lại, nàng giống như nhắc tới vết sẹo của Lăng Tử Viêm, cảm thấy có lỗi, vội vàng giải thích.

“Ngạch, thực xin lỗi a, ta không phải cố ý, ta không có ý tứ khác.”

Lăng Tử Viêm nhìn thoáng qua hai chân, nhàn nhạt cười cười.

“Không có chuyện gì, người không cần để ở trong lòng, ta đã sớm quen, cũng sẽ không bởi vậy mà suy sút xuống, chỉ cần có cơ hội chữa khỏi đôi chân này ta sẽ không buông tay. Chính là, thực trị không hết, cũng muốn nhận mệnh. Rõ ràng cũng mới nửa năm thời gian giờ nha, phảng phất tướng đã qua đi thật lâu đâu.”

Đã từng này, mặc kệ là huynh đệ như tay chân, tình thầy trò, thuộc hạ phản bội, ào ào cách xa bản thân.

Về phần chân này, La thần y y thuật tốt nhất đều bó tay, cho nên, kỳ thực hắn cũng có chuẩn bị tâm lý.

Nghe xong Lăng Tử Viêm giải thích, Vương Lam Yên lúc này mới chậm rãi lộ ra tươi cười, không tiếp tục rối rắm.

Bất quá, nghĩ đến chân Lăng Tử Viêm, lập tức liền tưởng đến bản thân có linh tuyền kia có thể có hiệu quả, Vương Lam Yên ở trong lòng nói thầm, xem

ra sau này tìm cơ hội cho Lăng Từ Viêm uống thử linh tuyến của nàng, xem có thể chữa khỏi hay không hoặc là giảm bớt đau ở đùi hắn, ân, liền quyết định như vậy!

Nhìn đến Vương Lam Yên lại bắt đầu ngẩn người, Lăng Từ Viêm rũ mắt nghĩ nghĩ, rồi sau đó không chút do dự liền đem dây tơ màu hồng ở cổ lấy xuống.

Chỉ thấy trên dây tơ màu hồng có khối ngọc bội màu trắng ngà, óng ánh trong suốt, cực kỳ đẹp mắt.

Vương Lam Yên lập tức bị hấp dẫn nhìn qua.

Ngọc bội quý giá? Làm sao Lăng Từ Viêm có?

Không đợi Vương Lam Yên hỏi, Lăng Từ Viêm liền để Vương Lam Yên tới gần hắn, sau đó cẩn thận đem dây tơ màu hồng đưa Vương Lam Yên mang theo.

Vương Lam Yên vuốt ngọc bội còn mang theo hơi ấm của Lăng Từ Viêm, nghi hoặc hỏi.

“Từ Viêm, người đây là?”

Lăng Từ Viêm xem ngọc bội nhớ lại.

“Đây là ta lúc còn rất nhỏ cha ta lặng lẽ đưa cho ta, nói là cô cô ta lưu cho của ta, còn dặn ta không nói cho bất luận kẻ nào, ngay nương ta đều không thể nói, cho nên ta luôn luôn đeo đến hiện tại. Người là nương tử của ta, về sau là người thân nhất bên ta, hiện tại ta đưa nó tặng cho người...”

Vương Lam Yên giương mắt nhìn đến Lăng Từ Viêm ánh mắt chớp nháy, biết hắn quyết tâm muốn tặng cho bản thân, gật gật đầu không có cự tuyệt tâm ý của hắn.

“Cô cô người là ai vậy, thế nào không có nhìn thấy đâu?”

Vương Lam Yên vuốt ve ngọc bội, nghi hoặc hỏi.

Lăng Từ Viêm nhíu nhíu đầu long mày trầm tư, nghĩ nghĩ vẫn là lắc đầu.

“Ta cũng chưa từng thấy cô cô của ta, thậm chí cũng không có nghe người khác nói qua có người này, như là trống rỗng đến. Nhưng, cha ta đã nói như vậy, kia hẳn là thật sự!”

“Nga!”

Vương Lam Yên nháy mắt mấy cái, không rõ ràng kia sẽ không cần suy nghĩ nữa.

Hai người không nói về đề tài này nữa.

“Trong phòng có người sao?”

Lúc này, một thanh âm ngoài cửa truyền đến.

Vương Lam Yên vội vàng đứng dậy chuẩn bị mở cửa nghênh đón.

“Ồ, là ai vậy?”

Đại môn vừa mở, người quen nha!

“Vương Khiết tỷ tỷ, người tới xem ta nha?”

Vương Lam Yên nhìn nàng dâu nhỏ trẻ tuổi đối diện kia một cái chớp mắt, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

Trước mặt người này nàng nhớ được, hàng xóm tốt tỷ tỷ của nguyên chủ, ba năm trước liền từ Vương gia thôn gả đến Lăng Gia Thôn, nàng tướng công giống như gọi Lăng Lỗi, đối với nàng rất tốt, ba năm không sinh được cũng không có đối Vương Khiết tỷ tỷ lạnh nhạt cái gì, cũng đứng vững trước áp lực từ cha mẹ hắn muốn ôm tôn tử.

Vương Khiết điểm điểm Vương Lam Yên đầu, vô cùng thân thiết nói.

“A, người không lương tâm, tỷ tỷ không phải là cố ý đến xem người thôi! Trước kia tỷ tỷ xuất giá người còn khóc nói chờ người trưởng thành cũng muốn cùng tỷ tỷ gả đến một chỗ đâu, không nghĩ tới người nói trúng rồi, chúng ta lại ở một cái thôn!”

Vương Lam Yên tìm tòi nguyên chủ trí nhớ, biết Vương Khiết tỷ tỷ quả thật chưa nói sai, nháy mắt gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Vương Khiết tỷ tỷ, mau mời vào, chúng ta chậm rãi tán gẫu, này phòng ở vừa thu thập xong, người tới vừa khéo.”

Vương Lam Yên đang định lôi kéo Vương Khiết tỷ tỷ vào nhà, bỗng nhiên thấy ngoài cửa vách tường có một bao nhỏ, nàng đi qua mở ra vừa thấy, bên trong có một chút đồ dùng cùng dầu muối.

Vương Lam Yên nghĩ mãi không ra, nói thầm mở ra.

“Ai hảo tâm như vậy bỏ này nọ ở trong này nha, vừa thấy chỉ biết là có ý để.”

Vương Khiết xem phương hướng của Lăng gia, rồi sau đó quay đầu hướng về phía Vương Lam Yên cười cười, mở miệng cho nàng giải thích.

“Lam Yên, mới vừa rồi ta đến vừa khéo thấy được Lăng gia tiểu muội Lăng Tuyết cùng Phùng thị dắt tay rời đi, chắc là các nàng đưa đi!”

Nghe vậy, Vương Lam Yên bừng tỉnh hiểu ra.

Nguyên lai là các nàng nha!

Ân, có khả năng, như vậy nghĩ, Vương Lam Yên cũng âm thầm đem phần tình nghĩa này nhớ trong lòng, nghĩ về sau Nhị tẩu cùng tiểu muội nếu có chút khó khăn, có thể giúp, nàng nhất định sẽ giúp.

Cầm lấy bao nhỏ, Vương Lam Yên mang theo Vương Khiết vào phòng, cho nàng ngồi xuống, hai người không coi ai ra gì nói chuyện với nhau, thẳng nhìn một bên Lăng Từ Viêm toát ra biểu tình ai oán, do bản thân hẳn chịu vắng vẻ, nhìn Vương Khiết đặc biệt khó chịu, làm cho Vương Khiết thật sự là dở khóc dở cười.

Nửa canh giờ sau, Vương Khiết thật sự chịu không nổi ánh mắt của Lăng Từ Viêm, không dám ngồi nữa, đem rổ cho Vương Lam Yên lấy ra đồ tốt, ngay sau đó, cùng Vương Lam Yên nói lời tạm biệt liền lập tức ly khai này gian phòng này, chạy trốn chết.

Liếc nhìn Lăng Từ Viêm trung ra mặt âm lãnh, lại nhìn nhìn tỷ tỷ mình vội vàng rời đi, giờ phút này Vương Lam Yên mới hiểu rõ còn.

Nhất thời dở khóc dở cười!

Nàng đột nhiên cảm thấy Lăng Từ Viêm có đôi khi cũng rất đáng yêu, a.

Lăng Từ Viêm nhìn đến nương tử giống như con mèo đang che miệng cười trộm, nhất thời có chút quẫn bách, nhanh khôi phục khuôn mặt không biểu cảm, bình tĩnh đem thân mình hướng bên kia đi, phảng phất mới vừa rồi cũng chưa phát sinh cái gì, hành động này lại đem Vương Lam Yên chọc cười.

Vương Lam Yên biết bản thân lại cười, phỏng chừng Lăng Từ Viêm sẽ muốn tìm cái lỗ chui đi vào, vì thế liền xoay người đến trong phòng bếp vội vàng chuẩn bị cơm trưa đi.

Vương Lam Yên tiến phòng bếp nên không nhìn thấy phía sau nam nhân nhìn nàng bằng ánh mắt nhu hòa sùng nịch ánh.

Hai người vui vẻ dùng bữa trưa, Vương Lam Yên bắt đầu kiểm tra lại những thứ có thể ăn còn ở trong nhà.

Kết quả làm cho Vương Lam Yên biết không thể tiếp tục ngồi chờ chết, miệng ăn núi lở, liền quyết định lên trên núi đi tìm chút rau dại, dã vật trở về, thuận tiện nhìn xem có cái gì có thể phát tài được, kiếm chút bạc trở về mới an tâm a.

Nói, trong không gian của nàng kỳ thực cũng không có bao nhiêu thức ăn, trước khi nàng xuyên không cho rằng mặt thể sắp tới, sau đó chỉ kịp đem những thứ trong phòng nàng bỏ vào không gian, kết quả đi mua vật tư trên đường bởi vì cứu người làm cho nàng ngoài ý muốn xuyên không đến này thời đại này.

Nghĩ đến đây, Vương Lam Yên không khỏi cảm khái, nếu mua được vật tư rồi mới xuyên không cũng không muộn a.

Ai, nói đến cùng, vẫn là người tính không bằng trời tính nha!

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tác Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khoai sọ với nấm

Những vật trong không gian, nếu lấy ra chắc chắn có giá trị ngàn vàng, đáng tiếc những vật đó ở triều đại này rất hiếm, không nên đem bán.

Nếu không chỉ có thể lên lút giấu diếm thân phận đem bán hơn nữa không bị người khác phát hiện, bằng không cũng chỉ có thể suy nghĩ lại.

Vương Lam Yên nói với Lăng Từ Viêm suy nghĩ của nàng, Lăng Từ Viêm ngẫm nghĩ một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

“Lên núi cần phải cẩn thận, không được đi sâu vào trong, ở ngoài bìa tìm rau dại là được.”

Thầy Lăng Từ Viêm không có phản đối mình lên núi, Vương Lam Yên liền cười, gật đầu đồng ý: “Tốt, ta sẽ chú ý.”

“Đi sớm về sớm!”

Người mau đi nhanh. Lăng Từ Viêm lo lắng dặn dò.

“Ân.”

Nói xong, Vương Lam Yên đeo một cái giỏ nhỏ trên lưng, đi lên trên núi.

Đi được đoạn đường, Vương Lam Yên phát hiện gần chân núi có một con sông nhỏ, nước sông trong suốt nhìn thấy cả đáy, còn thấy được cả những con cá bơi dưới nước, cực kỳ xinh đẹp.

Vương Lam Yên nuốt nước miếng, thầm nghĩ, đợi lát nữa xuống núi nhất định phải bắt mấy con cá trở về nấu canh.

Nghĩ như vậy, Vương Lam Yên tiếp tục đi lên trên núi, vừa đi vừa chú ý xem có rau dại nào ăn được hay không.

Sự thật là trên núi rau dại có rất nhiều.

Chỉ một lát, Vương Lam Yên liền hái được hai cân rau cải trắng, có giá trị dinh dưỡng cao, ở hiện đại, muốn ăn chút rau dưa dại đều không dễ dàng đâu.

Vừa đem rau cải trắng cắt vào giỏ, nàng liền nhìn thấy đằng trước có thực vật đặc biệt giống với khoai sọ.

Nhớ tới hồi nhỏ nàng ham chơi, còn cố ý hái lá khoai sọ làm ô che đầu!

Khoai sọ ăn nhanh no, có giá trị dinh dưỡng phong phú, sản lượng cũng cao, có thể tăng cường miễn dịch cho người.

Hay nói cách khác, khoai sọ đặc biệt thích hợp cho người có thân thể suy yếu ăn.

Nghĩ như vậy, Vương Lam Yên lập tức lấy ra cái cuốc nhỏ, sau hai ba lần đào, trên đất liền có đầy những củ khoai sọ, cũng khoảng được vài cân đi, liền cảm thấy an tâm.

Dại khái đem bùn đất dính trên khoai sọ phui đi, sau đó Vương Lam Yên liền lấy trong không gian ra một cái túi, đem toàn bộ khoai sọ bỏ vào, đặt ở đáy giỏ, mặt trên để rau cải trắng che đi.

Lúc này mới không lâu, đã có thu hoạch, Vương Lam Yên lòng tin tăng lên nhiều, lại tiếp tục đứng lên tìm kiếm.

Quả không phụ lòng người, đi không bao xa, Vương Lam Yên dường như ngửi được mùi nấm hương, bắt đầu tìm kiếm chung quanh, nhìn thấy cách đó không xa ở dưới gốc cây có vài cái màu trắng chính là nấm a!

Vương Lam Yên mặt mày hớn hở, bước qua, rồi sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận đem lá cây cỏ dại xung quanh nhẹ nhàng vớt ra, đem toàn bộ cây nấm hoàn toàn hiện ra trên mặt đất ra.

Quả nhiên không sai, chính là nấm, thân nhỏ lùn, mũ nấm đầy đặn mập mạp, vừa thấy liền biết nấm đúng là chui từ dưới đất lên, cũng đã trưởng thành.

Lúc này vị nấm ngon nhất, lại thêm một ít mỡ heo, ớt xanh, muối sau đó đem xào, nhớ lại mùi vị rất ngon nha.

Huống chi, ăn nhiều nấm đối với người đau bao tử là vô cùng tốt, cũng có người đồn rằng ăn nhiều nấm có thể phòng bệnh ung thư, tuy rằng không biết có đúng là thật sự hay không, mặc kệ thế nào, ăn nấm tuyệt đối không có gây hại là được!

Cẩn thận đem ba đám nấm đào lên, Vương Lam Yên lo lắng nấm bỏ vào giỏ nhỏ sẽ bị va chạm hỏng mất, có điểm tiếc nuối, vì thế nhìn chung quanh không có ai khác liền đem toàn bộ nấm bỏ vào không gian cất giữ.

Đứng dậy đi về phía trước, Vương Lam Yên kiểm tra một lúc sau, liền không có phát hiện được cái gì có thể ăn được nữa, nghĩ thu hoạch cũng không ít rồi, nên quyết định quay về.

Kết quả, trong lúc này, Vương Lam Yên nghe được thanh âm khả nghi, hình như đã thú ở đâu hướng chỗ nàng chạy tới cùng thanh âm dẫm lên nhánh cây.

Thân thể Vương Lam Yên trở lên căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chỗ phát ra âm thanh, tùy thời chuẩn bị trốn vào không gian bảo trụ mạng nhỏ!

Rất nhanh, một con Bạch Lang uy phong xuất hiện cách Vương Lam Yên mấy thước.

Vương Lam Yên run run, đang định tiến vào không gian tránh né, lại nhìn thấy trong mắt Bạch Lang toát ra tính người như là khẩn cầu và đau thương.

Đứng hỏi nàng làm sao thấy được, thân mình dùng một chút, Vương Lam Yên tập trung nhìn vào ánh mắt của Bạch Lang, không hoa mắt nha, nàng quả thật không nhìn lầm, kia con Bạch Lang chính xác là hướng Vương Lam Yên cầu cứu.

Nhưng là, sao điều này có thể xảy ra đâu?

Vương Lam Yên xác định Bạch Lang sẽ không hại bản thân, đánh bạo dè dặt nhìn Bạch Lang hỏi: “Ngươi là muốn ta giúp đỡ gì sao?”

Vương Lam Yên chính là nóng đầu nên thuận miệng hỏi, cũng không nghĩ có thể biết được ra cái gì.

Không nghĩ tới Bạch Lang dĩ nhiên nghe hiểu được lời nàng, cào cào móng vuốt găt đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn chăm chăm Vương Lam Yên, không nhúc nhích.

Vương Lam Yên nhìn thấy động tác giống người của Bạch Lang, lại nghĩ đến không gian linh tuyến của bản thân, hay Bạch Lang có thể cảm ứng được linh tuyến nên chạy tới cầu cứu nàng?

Nghĩ như vậy, Vương Lam Yên nghi ngờ hỏi.

“Ngươi có việc gì sao, ta làm sao mới có thể giúp được ngươi?”

Bạch Lang nghe câu hỏi của Vương Lam Yên, như thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng găt đầu, rồi sau đó xoay người chạy tới một hướng, ý muốn Vương Lam Yên đuổi theo.

Bạch Lang đi phía trước được một chút lại dừng rồi quay đầu nhìn xem Vương Lam Yên có đuổi kịp hay không, thấy nàng không ở quá xa nó, mới tiếp tục sôt ruột chạy về phía trước.

Cuối cùng, một người một sói chạy qua vô số cành cây bụi cỏ, quần áo trên người Vương Lam Yên bị dơ một chút, mới đi tới một cái hang động.

Vương Lam Yên thở ra một hơi, chắc là đến nơi rồi?

Đi theo Bạch Lang vào hang động, Vương Lam Yên lập tức nhìn thấy trong hang động có một con sói mẹ màu đen đang nằm, thân hình nhỏ hơn so với Bạch Lang.

Vì sao nàng biết là giống cái, nhìn sói mẹ bụng to như sắp sinh là có thể rõ ràng.

Nhìn đến sói mẹ, Bạch Lang nhanh chóng chạy tới cạ bên người sói mẹ như an ủi nó, sau đó quay đầu nhìn Vương Lam Yên cầu xin, ngao ngao tiếng kêu mang theo khẩn cầu cùng sôt ruột.

Thì ra sói mẹ này bị khó sinh!

Cuối cùng Vương Lam Yên mới hiểu được.

Nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp đến trợ giúp sói mẹ, thì Bạch Lang đảo quanh nàng, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Vương Lam Yên thấy động tác của Bạch Lang, linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là tìm linh tuyến?

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tác Không Chịu Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bắt cá sông

Để chứng thực suy đoán của bản thân, Vương Lam Yên lập tức lấy ra một cái bát trong không gian, sau đó đồ linh tuyến vào đáy bát, rồi đưa bát cho Bạch Lang.

Ngay sau khi bát chứa linh tuyến xuất hiện, Vương Lam Yên thấy rõ sự thay đổi của Bạch Lang, dường như nó cao hứng, nhưng Bạch Lang không có chạy đến uống linh tuyến, mà nó lấy móng vuốt cào nhẹ bát rồi chạy lại bên sói mẹ.

Vương Lam Yên biết, liền đem bát linh tuyến để dưới đất gần chỗ sói mẹ.

Chỉ một lát sau, bát linh tuyến liền giảm đi hai phần ba, mà sói mẹ cũng khôi phục được tinh thần, rống lên một tiếng hăng hái rồi thuận lợi sinh ra sói con.

Sói mẹ sinh được hai con, sói con còn quá nhỏ, trên thân thể chỉ có một lớp lông tơ thưa thớt rất ngắn, ánh mắt còn chưa mở, hừ hừ vài tiếng rồi liền rúc dưới thân sói mẹ, hình như là đang tìm sữa uống.

Vương Lam Yên đem linh tuyến còn thừa cho sói mẹ, để cho nó uống.

Bất ngờ là lúc này, sói mẹ không có tiếp tục uống linh tuyến, mà hành động như Bạch Lang lúc nãy, đem linh tuyến dư cho Bạch Lang, chắc là nó muốn nhường cho Bạch Lang uống.

Vương Lam Yên nhìn vào không khỏi cảm thán vạn phần.

—— có đôi khi, động vật so với người còn sống cảm tình hơn, làm cho người ta cảm thấy hồ thẹn!

Nơi này mình đã không còn chuyện gì, Vương Lam Yên nhìn đôi vợ chồng sói này, nhỏ giọng nói.

“Hắc lang, ngươi chậm rãi tĩnh dưỡng thân thể nha, Bạch Lang, hiện tại ta không còn việc gì, ta liền cáo từ nha, dù sao cũng tốn không ít thời gian rồi!”

Hắc lang cùng Bạch Lang nghe vậy, đều thông minh gật đầu.

Đi ra khỏi sơn động, Vương Lam Yên tìm đường về, không nghĩ tới Bạch Lang cũng đi theo ra, liền đi theo ở phía sau mình, hình như nó muốn đưa nàng xuống núi.

Vương Lam Yên nghĩ, có Bạch Lang đi theo cũng rất tốt, ít nhất không cần lo lắng có dã thú khác xuất hiện, cũng không có từ chối.

Đến khi Vương Lam Yên đi đến gần chân núi, Bạch Lang lúc này mới quay trở về.

Đi đến bên cạnh sông nhỏ, Vương Lam Yên nhớ ra nàng còn chưa có bắt cá!

Cẩn thận nhìn xung quanh, Vương Lam Yên thấy không có ai liền vui mừng, lập tức đem màn trong không gian ra, rồi sau đó lại tìm một cây gỗ chắc chắn, cuối cùng đem màn buộc vào cây gỗ thành một cái vỏ đánh cá đơn giản.

Nhìn vỏ đánh cá, Vương Lam Yên vừa lòng gật đầu, không nói hai lời liền xắn tay áo đem vỏ quăng vào nước.

Cá ở cỡ đại không có bị người ta đánh bắt với số lượng lớn, lại tự do sinh trưởng, liếc mắt nhìn, số lượng cá rất nhiều a, bởi vậy, Vương Lam Yên tin tưởng mình sẽ bắt được cá.

Có lẽ vì khe hở của màn quá nhỏ, nước sông bên trong màn chảy ra rất chậm, có khi cá vào, vỏ kéo lên quá chậm, khiến cho cá bơi mất, vỏ đánh cá này không chịu nổi sức nặng của nước như muốn hư.

May mà cuối cùng vỏ đánh cá không hư, chờ nước sông chảy hết ra ngoài, còn có thể tiếp tục dùng, thật sự là vui mừng!

Vương Lam Yên sẽ không dễ dàng nhận thua, thật hăng hái, tiếp tục nỗ lực cố gắng bắt cá, cuối cùng thu hoạch cũng được nhiều, bắt được gần mười con cá, hai con cá nhỏ khoảng nửa cân, còn có mấy con cá hai ba cân, có cả mấy con cá lớn khoảng năm sáu cân.

Cá trên sông ăn ngon hơn so với cá nuôi nhiều lắm, trong bụng không có lớp màu đen không tốt như cá nuôi trong nhà, cá này cũng tạm coi là mỹ vị đi, cho nên, nhìn những con cá này, trong đầu Vương Lam Yên lúc này đã nghĩ ra vài loại phương pháp nấu nướng.

Thu hoạch vượt qua ngoài mong muốn, Vương Lam Yên sẽ không ham bắt cá nữa, liền đem dây thừng buộc mấy con cá lớn rồi treo bên giỏ trên lưng, dù sao, giỏ quá nhỏ không bỏ hết cá được.

Tiếp theo, nàng đem hai con cá nhỏ nửa cân cùng hai, ba cân cá lạng lẽ bỏ vào thùng nhựa trong không gian để nuôi, lại bỏ thêm trong thùng một ít nước suối linh tuyến, để phòng ngừa cá chết, cá quá nhỏ phải chờ nuôi lớn béo mới có thể ăn được!

Xử lý thỏa đáng xong, Vương Lam Yên liền hát vài bài dân ca, khoan khoái bước chân về nhà.

Lăng Tử Viêm ở cửa nhà liền thấy nương tử đã trở về, không nói chuyện cũng biết nàng thu hoạch được khá nhiều, vì nhìn thấy bên giỏ nhỏ có mấy con cá lớn.

Vương Lam Yên đi đến gần Lăng Tử Viêm, vui vẻ tươi cười, nói cho hắn biết buổi chiều này nàng thu hoạch được những gì, làm cho ánh mắt Lăng Tử Viêm chợt sáng lên.

Hắn im lặng nghe Vương Lam Yên nói chuyện, bất tri bất giác nụ cười gọi lên bên khóe môi, trong thời khắc đó Vương Lam Yên nhìn thấy liền hơi hoảng hốt.

Năm tháng như vậy thật tốt! !

Trở lại trong phòng, Vương Lam Yên đi đến phòng bếp lấy đồ ăn ra cất cẩn thận.

Sau đó nhìn vào mấy con cá lớn, Vương Lam Yên nghĩ, có nhiều cá như vậy, đem cho mọi người nếm thử, nhất là Vương Khiết tỷ tỷ nàng.

Nghĩ như vậy, Vương Lam Yên nói với Lăng Tử Viêm, được hắn đồng ý, liền đem theo cá đến nhà tướng công của tỷ nàng.

Mẫu thân Lăng Lỗi là Quế Hoa thăm nghe được âm thanh của Vương Lam nghi hoặc vụn vặt, cũng theo con dâu đi ra xem sao, sau đó liền thấy tiểu muội con dâu đem theo một con cá lớn cười đứng ở ngoài cửa.

“Tỷ tỷ, hôm nay ta may mắn, bắt được vài con cá lớn, ăn cũng không hết, liền đưa cho nhà người một con, người làm sạch rồi nấu lên ăn!”

Vừa nghe lời này, Vương Khiết liền không có chối từ, chạy nhanh ra cửa, bước lên trước Vương Lam Yên cầm con cá, rồi nói Vương Lam Yên vào nhà ngồi một lát.

Quế Hoa thăm nhìn con cá lớn này, liền vừa lòng cười, ánh mắt càng nhu hòa.

Tuy rằng một con cá cũng không quá quý trọng, nhà các nàng không phải không có, nhưng đáng quý là đứa nhỏ Lam Yên này làm người không sai, bởi vậy có thể thấy được, tiểu muội con dâu quả thật là đứa nhỏ thiện lương, có thứ tốt cũng lấy ra chia xẻ.

Nghĩ như vậy, Quế Hoa thăm liền nhận con cá trên tay Vương Khiết rồi cho nàng đi trò chuyện với Vương Lam Yên, bản thân thì đem cá đi đến phòng bếp.

Vương Lam Yên nhìn thấy hành động này của Quế Hoa thăm, cười nhìn Vương Khiết, đùa giỡn nói.

“Vương Khiết tỷ tỷ, bà bà người đối với người thật tốt, cũng không giống những bà bà khác không có ánh mắt, còn cả ngày đối với con dâu vênh mặt hắt hàm sai khiến, không vừa mắt cái này không vừa lòng cái kia, thật phiền chán!”

Những lời này Vương Khiết mười phần đồng ý, liền tục gật đầu, nhỏ giọng nói.

“Uh, thật là như vậy. Bà bà là người tốt lắm, ta thật sự có phúc mới có thể gặp được người bà bà hiểu đạo lý như vậy, như ta hiện tại, gả cho tướng công ba năm vẫn không có thai, bà bà tuy rằng sốt ruột nhưng cũng không có giận chó đánh mèo đến ta, ngược lại còn an ủi ta thoải mái đừng suy nghĩ nhiều, lúc có sẽ có, còn có tướng công ta cũng tốt lắm, ba năm áp lực như vậy, nhưng luôn luôn đối tốt với ta, cũng không nghĩ đến chuyện nạp thiếp để nối dõi tông đường!”

Nói xong, vẻ mặt Vương Khiết chậm rãi trở nên uể oải, đến bây giờ nàng đều không có mang thai, trong lòng nàng so bất luận người nào càng sốt ruột hơn, nhưng tình huống này, sốt ruột cũng vô dụng a.

Nghe xong lời nói của Vương Khiết, Vương Lam Yên cũng thay nàng lo lắng.

Tội bất hiếu có ba: không con nối dõi là tội lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tức Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chủ ý

Nếu Vương Khiết tỷ tỷ không có mang thai mà nguyên nhân không phải của tướng công của tỷ ấy, vậy thì chỉ có hai loại lựa chọn, một là nhận một đứa nhỏ về nuôi dưỡng, hai là để cho Lăng Lỗi nạp thiếp sinh con trai.

Nếu thật như vậy, công công bà bà cho dù là người thiện lương cũng không thể nào đối tốt với tỷ ấy như trước được, không giận chó đánh mèo là tốt tính lắm rồi.

Mà khi ấy Lăng Lỗi phải lựa chọn một trong hai bên, chọn thê tử hoặc cha mẹ hấn, hấn làm sao có thể lựa chọn được, nếu chọn bên này bên kia sẽ thương tâm thất vọng đến mức nào!

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, Vương Lam Yên lấy tay chống cằm, nếu chuyện này xảy ra ở bản thân, nàng sẽ lo lắng chết mất, cho dù có linh tuyến, cũng không biết có xảy ra chuyện như vậy không.

Vương Lam Yên nghĩ đến linh tuyến, chợt nảy ra suy nghĩ, thử lấy linh tuyến cho Vương Khiết tỷ uống xem có tác dụng không, ít nhất còn có chút hi vọng!

Nghĩ là làm liền, Vương Lam Yên nhân lúc tỷ tỷ nhà mình không chú ý liền dùng tay áo che khuất đi cốc nước rồi đem vài giọt linh tuyến bỏ vào. Đưa cốc đến trước mặt tỷ tỷ, Vương Lam Yên cười tủm tỉm khuyên nàng không cần nghĩ nhiều mới tốt.

Vương Khiết không phải là loại người suốt ngày buồn rầu, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, uống nước do Vương Lam Yên đưa rồi tiếp tục trò chuyện.

Vương Lam Yên nhìn tỷ tỷ nhà mình đem cốc nước có linh tuyến uống hết, mặt nàng liền cười, thở dài nhẹ nhõm.

Ân, về sau có cơ hội lại cho tỷ tỷ uống một ít linh tuyến, xem có tác dụng hay không.

Vương Lam Yên cứ có thời gian rảnh liền đi tìm Vương Khiết trò chuyện, rồi lên lút đem linh tuyến cho Vương Khiết uống.

Cùng lúc đó, Vương Khiết cảm giác bản thân mỗi ngày một tốt hơn, nghĩ đến mỗi ngày đều có tiểu muội đến trò chuyện với bản thân, làm cho nàng không suy nghĩ nhiều nữa.

Mà Quê Hoa thâm, nhìn thấy con dâu sắc mặt ngày càng hồng hào, nàng cảm thấy như sắp có cháu trai trắng trẻo mập mập để bế rồi, là cháu gái cũng được, trong lòng vui tươi hơn hờ, cũng muốn trò chuyện với Vương Lam Yên. Đối với chuyện Vương Lam Yên mỗi ngày đều đến liền rất vừa lòng.

Việc này nói tới sau đó.

Về nhà, Vương Lam Yên nhìn trong phòng bếp còn lại mấy con cá lớn nghĩ, tốt hơn là đưa hai con cho Lãng gia đi, coi như bắt ít đi hai con cá này vậy.

Dù sao, ở trong mắt người ngoài tuy rằng tướng công đã phân nhà ra rồi, nhưng quan hệ huyết thống vẫn không thể bỏ được, nếu tặng cho Vương Khiết tỷ tỷ, mà lại không tặng cho Lãng gia, thế nào cũng bị nói này nọ.

Vì vậy, tuy rằng trong lòng không muốn nhưng Vương Lam Yên vẫn là đem ý nghĩ của mình nói cho Lãng Tử Viêm.

Lãng Tử Viêm giật giạt ngón tay, cười nhẹ.

“Đưa đi thôi, thuận tiện cho đám người kia nhìn xem, không có bọn họ, chúng ta vẫn có thể sống được, còn có thể sống tốt hơn nữa.”

Nghe giọng điệu nói chuyện lạnh nhạt của Lãng Tử Viêm, Vương Lam Yên nói thầm, xem ra hẳn ta đối với nhà kia đã không còn hy vọng gì rồi.

Ngẫm lại cũng đúng thôi, Lãng mẫu thực sự làm cho người ta thất vọng đau khổ, bất công này cũng không bất công nhỏ đâu!

Vương Lam Yên nghĩ thông suốt, đã muốn cho cá, vậy nên cho cá lớn đi, mắt công lại có người nói này nói nọ.

Vì thế, Lãng Gia thôn mọi người đang làm ruộng đều thấy được. Con dâu xưng hi mới cưới của Lãng gia trong tay cầm hai con cá lớn hướng tới Lãng gia đi đến, chắc chắn là đi hiếu kính trưởng bối.

Nhất thời, mọi người đều cảm thấy vợ chồng Vương Lam Yên cùng Lãng Tử Viêm này rất tốt.

“Lãng gia nhị lão chắc kiếp trước làm nhiều điều tốt, nên kiếp này mới có được con trai con dâu hiếu thuận như vậy, bây giờ đã phân nhà rồi, có cái gì thứ tốt còn muốn đưa cho bọn họ, tại sao ta lại không con trai con dâu hiếu thuận như vậy, khi phân nhà cũng không đòi phân tiền của người.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta nếu có con trai con dâu tốt như vậy khẳng định sẽ đối tốt với bọn hắn, làm gì có đạo lý ngày thứ hai tân hôn đã đem người đuổi ra khỏi nhà!”

“Nói đúng rồi, ta nghe nói là bọn họ ghét bỏ con trai của mình tàn tật ăn không ngồi rồi, cho nên đưa nhỏ Tử Viêm kia mới không thể nhịn được nữa muốn ra ở riêng.”

“Ai nha, trên đời làm gì có cha mẹ nào ghét bỏ con trai như vậy, không có lương tâm sao. Hơn nữa, ta biết tin tức, ta nghe nói đưa nhỏ Tử Viêm này tuy rằng chân bị thương, nhưng lúc trở về đem theo bao lớn bao nhỏ, còn trực tiếp đưa cho Lãng gia nhị lão một trăm lượng bạc trắng.

Chắc chắn, đó là bạc trắng thật nha, mà cuối cùng không phải bị ghét bỏ, lúc ở riêng không phải là bị đuổi ra sao!”

Nơi có người là có tán dóc, nam nhân tán dóc cũng không thể khinh thường.

Ở trên đường Vương Lam Yên loáng thoáng nghe được người khác nói chuyện, gian kế đã đạt được liền nở nụ cười.

Đưa cá, có thể đưa, nhưng phải làm cho mọi người đều biết mới được, để tránh Lãng gia đến lúc đó nhận được cá còn lại trả đũa, được tiện nghi còn khoe mẽ, hừ!

Quả nhiên không đoán sai, cho dù Vương Lam Yên cho cá miễn phí, nhưng Lãng mẫu cùng đại tẩu Mã thị không cho nàng sắc mặt tốt, giống như có ai thiếu bạc các nàng, nói chuyện cũng kỳ quái, Lãng phụ nhìn thấy không được, quát bảo các nàng hai người thôi đi.

Vương Lam Yên xong chuyện, cũng không muốn ở lại nhìn mặt khó chịu của mấy người, đem hai con cá đưa cho Lãng phụ, không đợi Lãng phụ nói gì đó liền xoay người rời đi, không có một chút lưu luyến, cũng không có gì tốt để lưu luyến.

Lãng gia cũng không phải là nhà Vương Lam Yên mà là nhà của Lãng Tử Viêm.

Về tới nhà, Vương Lam Yên liền thấy Lãng Tử Viêm ở cửa chờ nàng, thấy trong ánh mắt của hắn dường như chỉ có chứa mỗi hình bóng của nàng thôi, Vương Lam Yên cười thầm, trong lòng hơi bị xúc động, cảm giác đặc biệt an tâm.

Cơm tối, Vương Lam Yên làm ra một bữa tối phong phú, có canh rau dại, có sườn kho khoai sọ, sườn là do Vương Khiết cho lúc trước, có nấm xào, còn có một bát canh cá.

Nhìn đồ ăn trên bàn, Vương Lam Yên cảm thấy thành tựu, cười hề hề trêu ghẹo Lăng Tử Viêm.

“Tử Viêm, ta cảm thấy chúng ta tối nay chỉ ăn đồ ăn không ăn cơm cũng có thể no bụng rồi!”

Lăng Tử Viêm sùng nịch nhìn Vương Lam Yên, cười nhạt trả lời.

“Đúng vậy, nương tử công lao lớn nhất nha. Ân, nương tử vất vả, cho nên ta phải ăn nhiều một chút mới không làm nương tử thất vọng!”

Nghe vậy, Vương Lam Yên cười ra tiếng, nháy mắt mấy cái.

“Tử Viêm, bình thường nhìn ngươi rất nghiêm túc, không nghĩ tới, ngươi cũng có lúc pha trò như vậy, ha ha. Đến, chúng ta mau ăn, nếu còn nói chuyện đồ ăn sẽ nguội hết, nguội không thể ăn ngon được, ngươi tính lãng phí tâm ý của ta sao?”

Nói xong, Vương Lam Yên liền lập tức gấp một miếng nấm cùng một miếng thịt cá bỏ vào bát Lăng Tử Viêm, chống cằm nhìn chằm chằm đối phương, cười tủm tỉm nói mấy thứ đồ này ăn rất ngon.

“Đừng khách khí nữa, mau ăn, hương vị chắc là tốt đi, không biết tay nghề có mới lạ không!”

Nghe vậy, Lăng Tử Viêm hơi gọi khoe môi, sau đó đem đồ ăn trong bát bỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức, liên tục gật đầu.

“Lam Yên, hương vị tốt lắm, tay nghề của ngươi không sai, ngươi cũng nhanh ăn đi, đừng nhìn ta ăn nữa bản thân ngươi chưa có ăn đâu!”

Vương Lam Yên xem thường, không khách khí nói.

“Làm sao có thể, ta chỉ muốn cho ngươi ném thử thôi, hắc hắc, mau ăn, ta sẽ không khách khí đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Số bạc đầu tiên

Mấy ngày sau, Vương Lam Yên cứ rảnh rỗi là đi tìm Vương Khiết tỷ trò chuyện, kết quả khi đến thì thấy Vương Khiết đang ngồi thêu thùa, chột nẩy ra suy nghĩ.

Đúng rồi, nàng được kế thừa tay nghề của nguyên chủ, thêu hoa cỏ cũng rất đơn giản, tuy rằng nàng thêu có chút không quen, nhưng tài nghệ đã nắm chắc, cho nên luyện tập nhiều một chút thì tốt rồi.

Hơn nữa, trong đầu nàng có rất nhiều mẫu thêu mà nơi này không có, cái này chắc chắn có thể kiếm được tiền đi, không cần kiếm nhiều bạc, có thể đủ chi tiêu hàng ngày là được rồi.

Càng nghĩ càng nôn nóng, Vương Lam Yên ngồi không yên, ở nhà tỷ tỷ không lâu liền đứng dậy đi về.

Vừa về tới nhà, Vương Lam Yên vào phòng mình, bắt đầu tưởng tượng ra mẫu thêu rồi vẽ ra giấy, sau đó lấy ra kim chỉ im lặng ngồi thêu.

Thấy nàng có hành động khác thường Lăng Tử Viêm có chút không yên lòng nên đi tới trước phòng nàng nhìn xem, sắc mặt không hiểu nhìn Vương Lam Yên đang chăm chú viết chữ vẽ tranh rồi thêu thùa.

Sau một hồi lâu, Lăng Tử Viêm thở ra một hơi, âm thầm suy nghĩ: Xem ra, nương tử của hắn cũng có bí mật nha, nhưng cho dù có như thế nào hắn sẽ không bao giờ buông tay.

Vương Lam Yên tập trung ở trên tấm vải đang thêu, nên không có phát hiện ngoài cửa có người đang chăm chú nhìn nàng.

Lăng Tử Viêm lại nhìn thoáng qua Vương Lam Yên, bắt đầu dĩ cười, rồi xoay người trở lại phòng bên cạnh.

Mấy ngày sau, Vương Lam Yên nghe nói Vương Khiết muốn đi thị trấn bán mấy bức tranh thêu, ánh mắt sáng lên, nói muốn đi theo xem, thuận tiện đem đồ thêu mấy ngày nay theo.

Lát sau, hai người đứng đợi ở cửa Lăng Gia thôn, thấy xe trâu của Ngô gia đang vội vã đi tới, Vương Lam Yên cùng Vương Khiết mỗi người đưa 2, 3 tiền đồng cho Ngô gia rồi lên xe ngồi chờ.

Đợi đến khi có vài người đi đến xe trâu, Ngô gia thu hết tiền đồng, lúc này mới chậm rãi đánh xe trâu đi.

Đi ngang qua một rừng cây nhỏ, Vương Lam Yên có cảm giác, quay đầu nhìn, đằng sau mấy cái cây như có cái gì màu xám xuất hiện, chờ lúc Vương Lam Yên nhìn kĩ lại, nhưng không phát hiện được gì.

Vương Lam Yên lắc lắc đầu, có thể là nhìn lầm rồi, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục cùng Vương Khiết trò chuyện.

Đội xe trâu đi qua chỗ đó được một khoảng đường xa, chỗ Vương Lam Yên mới vừa nhìn kia cây cối rung lên vài cái rồi mới trở lại bình thường.

Vào cửa thành, xuống xe trâu, Vương Lam Yên cùng Vương Khiết cũng không đi nơi khác mà đi thẳng tới cửa hàng thêu, đúng lúc chủ tiệm cũng ở đây, trong cửa hàng tạm thời không có khách, nên không có ồn ào.

Vương Lam Yên nhìn chủ tiệm nói chuyện với tỷ tỷ, hình như hai người rất quen thuộc.

Quả nhiên, chủ tiệm nhìn Vương Khiết lấy ra hầu bao và thêu khăn, vừa lòng gật đầu, khẽ cười nói.

“Muội tử, người thường xuyên bán hầu bao với khăn thêu cho ta, theo như thỏa thuận cũ, hầu bao ba văn tiền một cái, khăn thêu năm văn tiền một khăn, người xem có được không?”

Vương Khiết nghe xong, biết chủ tiệm không có lừa nàg, cười gật đầu đồng ý.

“Uh, bán.”

Một lát, chủ tiệm liền đưa 80 văn tiền đồng cho Vương Khiết, hai bên thoả thuận xong, nhìn ra đối phương đều rất hài lòng.

Vương Khiết xong việc, mới quay đầu nhìn Vương Lam Yên nhỏ giọng hỏi: “Lam Yên, người nói người muốn bán hầu bao và khăn thêu đâu, lấy ra cho chủ tiệm xem đi!”

Vương Lam Yên gật đầu, đem hầu bao và khăn thêu trong túi nhỏ đeo sau lưng lấy ra, đưa cho chủ tiệm xem xét.

Nhìn ra được, chủ tiệm này là một thương nhân trung thực đi, có thể bán thử một lần.

Chủ tiệm cầm lấy đồ thêu của Vương Lam Yên xem xét cẩn thận, sau đó nhìn Vương Lam Yên sáng khoái nói.

“Này Lam Yên muội, tuy tay nghề của người không có tinh tế bằng tỷ người, nhưng hầu bao cùng khăn thêu này hình thêu thật độc đáo đa dạng, trước kia ta chưa có thấy qua đâu, cho nên ta mua hầu bao bốn văn tiền một cái, khăn thêu bảy văn tiền một khăn, giá này là ta có tâm mua, người có đồng ý bán cho tỷ tỷ ta không?”

“Đương nhiên có thể, chủ tiệm đồng ý mua cho ta, ta đã thật vui vẻ!”

Vương Lam Yên không nói hai lời liền gật đầu đồng ý, giá tiền này tương đối công bằng.

Chủ tiệm tâm tình rất tốt, nhanh chóng đem 110 văn tiền đồng cho Vương Lam Yên.

Cầm tiền đồng, Vương Lam Yên cười tủm tỉm nhìn chủ tiệm, như đang nhìn một gốc cây rụng tiền.

“Chủ tiệm, ta còn có cuộc mua bán nhỏ khác muốn cho người xem, nếu người cảm thấy được, chúng ta lại tiếp tục trao đổi?”

Lời nói vừa dứt, Vương Lam Yên đem mấy gấu bông nhỏ ra, đưa toàn bộ cho chủ tiệm, cho nàng nhìn xem.

Nhìn thấy mấy con gấu bông kia trong nháy mắt, ánh mắt chủ tiệm liền sáng, lập tức yêu thích, cầm trong tay không buông.

Vương Lam Yên thấy như vậy, càng tin tưởng.

“Chủ tiệm, đó là một loại thú nhồi bông nhỏ, cô nương hay trẻ nhỏ đều có thể ôm nó chơi, kích cỡ cũng có thể làm to nhỏ tùy ý, dựa theo người ta yêu thích có thể àm những con vật khác, ...”

Lão bản nương gật đầu, nhìn Vương Lam Yên hỏi.

“Uh, không sai. Lam Yên muội, cho nên người muốn đem mấy con gấu bông nhỏ này bán cho ta? Nhưng là số lượng quá ít đi, có mấy con, cũng không có nhiều lợi nhuận!”

Vương Lam Yên lắc đầu.

“Mấy con này ta sẽ đưa cho người, ta muốn cùng người hợp tác. Nếu như người cảm thấy này đồ này sẽ bán tốt, ta có thể bán bản vẽ cho người, chủ tiệm có sự nghiệp lớn, có tú nương, có nguồn tiêu thụ, nếu là dựa vào bản vẽ có thể chế tạo rất nhiều đồ, chắc chắn sẽ kiếm rất nhiều bạc.”

Chủ tiệm nghĩ, chuyện này có lợi nhuận.

“Lam Yên muội, đồ này tuy rằng đáng yêu độc đáo, nhưng cũng rất dễ dàng bị bắt chước, cho nên như vậy đi, ta trả 2 lượng bạc một bản vẽ của người,

ngươi thấy thế nào?”

Vương Lam Yên nghe vậy, lắc đầu, có chút không vừa lòng.

“Bản vẽ của ta là duy nhất không nơi nào có, hơn nữa cũng không lo lắng không bán được, về việc người khác dễ dàng bắt chước được, chuyện này có gì đâu, ta có không ít các bản vẽ, tùy ý có thể vẽ ra hơn trăm tấm, về việc muốn vẽ nhiều chỉ cần có thời gian là được.

Mỗi lần lão tỷ chỉ cần chế tạo hơn mười hình dạng thú nhồi bông khác nhau, chờ người khác bắt chước tạo ra đồ vật, người lại chế tạo mười hình dạng khác, mỗi lần đều có thể dẫn đầu người khác, đồ cũng đa dạng hơn nhiều so với người khác, thời gian sau, mọi người đều sẽ biết đồ chơi này là do nhà lão tỷ chế tạo chính thống, chỉ có người mới có sản phẩm mới, như vậy sẽ có nhiều người biết đến tiệm nhà người, rồi đến mua đồ ở tiệm, cho nên, người xem cái này là tiện cả đôi đường!”

Vương Lam Yên nhìn chủ tiệm đã dao động, tiếp tục nói.

“Như vậy đi, ta hôm nay vừa khéo vẽ được sáu bản vẽ, hôm nay ta lần đầu tiên tới chỗ này, cho chủ tiệm chút ưu đãi giá theo người nói hai lượng bạc một bản vẽ, người làm thử, nếu người bán tốt có thể kiếm bạc, lần sau ta đến thị trấn sẽ mang các bản vẽ khác cho người, đến lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện sau, người xem có được không?”

Chủ tiệm nghe lời này, thấy có thể làm, gật đầu, vui vẻ trả lời.

“Lam Yên muội đã nói vậy, thì cứ làm như vậy đi!”

Vừa nói, chủ tiệm cầm sáu bản vẽ sau đó trả 12 lượng bạc cho Vương Lam Yên, hai bên đã thỏa thuận xong.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mua đồ, cứu người

Vương Lam Yên cầm bạc ở trong lòng bàn tay, lập tức bỏ vào túi nhỏ sau lưng, nhưng thực sự là bỏ vào trong không gian, sau đó mới thò ra một cái, cả người trở lên thoải mái.

Tuy rằng lúc mua bán có vài chuyện không theo dự đoán của nàng, nhưng được như vậy đã là thuận lợi rồi, nàng không lòng tham, như bây giờ đã rất tốt.

Huống chi, nếu chủ tiệm bán tốt, lần sau nàng tới chỗ này, cho dù nàng không chủ động mở miệng, chủ tiệm cũng sẽ nghĩ cách tiếp tục cùng nàng hợp tác, điều này thì nàng tin tưởng.

Quảng đây dài mới câu được cá lớn, nàng sẽ chờ !

Đi ra cửa hàng thêu, Vương Lam Yên tinh thần thoải mái, nhìn tỷ tỷ nàng cười cười, cẩn thận nói.

“Vương Khiết tỷ, hôm nay ta có thu hoạch tâm tình đặc biệt tốt, người muốn ăn chút gì không, đi, ta mời khách.”

Vương Khiết nghe vậy mỉm cười, gật đầu.

“Hắc hắc, muội muội của ta thật có năng lực, tỷ tỷ liền không khách khí, như vậy đi, bên kia có sạp bán đồ ăn đặc biệt ngon, chúng ta qua ném thử đi?”

Nhìn thấy Vương Lam Yên có thể vẽ tranh kiếm bạc, nàng thật lòng vì Vương Lam Yên cảm thấy vui vẻ, lúc trước còn lo lắng cho nàng cùng tương công nàng bị Lăng gia đuổi ra không có tiền, giờ biết Lam Yên có năng lực nuôi sống cả nhà, rốt cục yên tâm trong lòng, vui mừng cho cho nàng.

Vương Lam Yên biết Vương Khiết tỷ sẽ không muốn ăn thứ đắt tiền, cũng không có ép buộc nữa, gật đầu đồng ý.

“Tốt lắm, chúng ta đi qua ném thử đi, nhìn xem có phải thực sự ăn ngon như vậy không, hắc hắc!”

...

Ăn xong đồ ăn, Vương Lam Yên còn có ý muốn ăn nữa, đồ ăn cổ đại thật là ngon, sạch sẽ không ô nhiễm!

Có ý nghĩ như vậy, Vương Lam Yên đi cửa hàng lương thực mua một ít thóc diện *ta không biết là hạt gì*, rồi đi cửa hàng thịt heo mua một ít thịt heo, dùng mấy văn tiền mua bao tử heo.

Về phần vì sao bao tử heo phải mua, nguyên nhân rất đơn giản, dù sao bao tử heo thối lại không dễ làm sạch nhưng đó cũng là thịt, nếu như miễn phí thì

ai cũng muốn lấy, ít nhất còn có thể ăn được bữa ăn ngon! !

Lúc trở về, Vương Lam Yên cùng Vương Khiết ngồi xe trâu của Ngô gia, tuy rằng đi rất chậm, nhưng so với đi bộ vẫn tốt hơn nhiều.

Đến cửa thôn, mọi người như thường lệ cho Ngô gia 2 văn tiền xe, Ngô gia còn nhắc mọi người nếu lần sau muốn đi xe của hắn thì cứ chờ ở chỗ cũ.

Về đến nhà, Vương Lam Yên liền nói với Lăng Tử Viêm chuyện ở thị trấn.

Lăng Tử Viêm không có bất mãn hay cảm thấy buồn, liền im lặng nghe Vương Lam Yên nói chuyện, ngẫu nhiên hỏi một hai câu, âm áp tỏa ra, năm tháng thật yên bình!

Một lát sau, Vương Lam Yên đi đến phòng bếp, còn Lăng Tử Viêm thì ra ngoài cửa ngồi phơi nắng, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, gần đó có tiếng động, ánh mắt Lăng Tử Viêm liền nhìn về chỗ đó, nhưng không có phát hiện điều gì khả nghi, có thể là nghe lầm đi?

Lập tức bình tĩnh lại, nam nhân thảnh thơi quay đầu nhìn bóng dáng đang bận rộn trong bếp, trên mặt mang theo ý cười,

Bữa trưa vừa kết thúc, Vương Lam Yên là người ngồi không yên, nói tướng công nhà mình, rồi lại chạy lên núi kiếm đồ ăn.

Lần này vận may của nàng tương đối tốt.

Vừa lên núi, nàng liền thấy Bạch Lang cùng Đại Hắc, chính là đôi vợ chồng sói. Liền ở lại chơi với chúng nó một chút. Trước khi đi nàng đào một cái hố nhỏ rồi bỏ linh tuyến vào cho chúng nó uống, kết quả chưa đi được bao xa, Vương Lam Yên liền cảm giác vấy như bị ai kéo.

Nàng cúi đầu liền thấy, là do Bạch Lang nhẹ nhàng cắn chân váy của nàng, không cho nàng đi!

Vương Lam Yên cho rằng Bạch Lang luyến tiếc nàng đi, vì thế nghĩ, ngồi xổm xuống vuốt ve nó.

“Bạch Lang, ngươi luyến tiếc ta đi sao? Ta cùng các ngươi chơi một lát nữa!”

Kết quả lời nói vừa dứt, Vương Lam Yên dĩ nhiên nhìn thấy Bạch Lang tỏ vẻ xem thường, dường như đang cười nàng.

Nhất thời, Vương Lam Yên đen mặt lại.

Chẳng lẽ, nàng hiểu sai rồi?

“Bạch Lang, ngươi không có luyến tiếc ta, vậy vì sao ngươi kéo không cho ta đi, ta còn đang vội đi tìm đồ ăn?”

Vương Lam Yên biết Bạch Lang hiểu được, vì thế dứt khoát hỏi.

Bạch Lang vừa nghe lời này, lập tức liền đứng dậy chạy về một phía, ý bảo Vương Lam Yên đuổi kịp.

Vương Lam Yên muốn biết Bạch Lang muốn làm gì, không hề nghĩ ngợi liền nhanh chóng đuổi theo.

Ở xa thấy Bạch Lang dừng lại, Vương Lam Yên cân nhắc: Mục đích của nó là dẫn nàng đến đây là hả?

Đến gần Bạch Lang, Vương Lam Yên vừa nhìn, đột nhiên liền cười.

Nhân sâm, dĩ nhiên tìm được nhân sâm, cây này chắc hơn 200 năm rồi!

Ngồi xổm xuống, Vương Lam Yên đem vài giọt linh tuyến nhỏ vào chỗ nhân sâm. Cảm giác nhân sâm hấp thu tinh hoa, lúc này mới cẩn thận đem nhân sâm đào lên bỏ vào linh tuyến ngâm một chút, bỏ vào hộp gỗ nhỏ, cuối cùng để trong không gian.

Nhân sâm tốt, về sau nếu người thân cần gấp, linh tuyến không thể lấy ra nhưng có thể lấy nhân sâm ra cứu mạng.

Vương Lam Yên ôm lấy đầu sói cọ cọ, vui vẻ nói.

“Bạch Lang, cảm ơn ngươi, không có ngươi, nhân sâm này ta không thể tìm thấy, có khả năng bị người khác đến trước lấy đi, ngươi thật sự rất tốt!”

Bạch Lang bị sự nhiệt tình của Vương Lam Yên dọa sợ, tứ chi cứng ngắc, đợi đến khi Vương Lam Yên buông tay, Bạch Lang liền nhanh như chớp chạy đi, Vương Lam Yên nhìn vậy buồn cười không thôi.

Tìm được nhân sâm, Vương Lam Yên rất thỏa mãn, liền không có tâm tư đi tìm cái khác, nghĩ lát nữa lại đi bắt mấy con cá về làm bữa tối.

Nghĩ như vậy, Vương Lam Yên liền lập tức xuống núi.

Kết quả đi đến bên cạnh sông nhỏ, Vương Lam Yên đang nhìn xem có người hay không, nhân lúc không ai mới đem vó đánh cá lấy ra, đột nhiên nghe được tiếng kêu cứu.

Vương Lam Yên căng thẳng, khuôn mặt khẩn trương nhìn phía tiếng kêu cứu, loáng thoáng nhìn thấy dưới sông có một bóng người đang vùng vẫy, thấy không rõ hình dáng, nhưng nhìn được là một đứa nhỏ.

Nếu là người lớn rơi xuống nước sông chỗ đó không thể đem người chìm được.

Có người rơi xuống nước ?

Vương Lam Yên liền dọc theo bờ sông chạy về phía đó.

Nghe thấy tiếng kêu cứu càng ngày càng nhỏ, Vương Lam Yên nhanh chân hướng tới chỗ người rơi xuống nước, đến khi nước sông ngập qua thắt lưng của nàng, mới thành công đem người kéo lên, bỏ lên trên bờ.

Lúc này, Vương Lam Yên mới chú ý tới, đứa nhỏ này nàng quen, là Đại Nha, cũng chính con gái lớn của nhị tẩu Phùng thị, cháu của tướng công nhà mình.

Vương Lam Yên xem cháu gái đang hấp hối, biết thời gian không kịp rồi, nàng liền tiến hành hô hấp nhân tạo, đẩy nước trong bụng đứa nhỏ phun ra.

“Oa” một tiếng, Đại Nha ói ra hết nước sông, ánh mắt giật giật nhưng không có tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vào thành mua bán

Vương Lam Yên vội vàng lấy linh tuyến trong không gian ra nhỏ vài giọt vào miệng Đại Nha, ôm người vào trong lòng vỗ vỗ lưng cho nàng, qua một lúc lâu sau, Đại Nha mới tỉnh lại.

Nhìn thấy người cứu bản thân là thím của mình, Đại Nha liền cảm thấy ủy khuất, oa oa khóc lớn.

Vương Lam Yên ôm nàng dỗ dành một lúc lâu, Đại Nha mới ngừng khóc, vẻ mặt còn có chút sợ hãi, làm cho người ta nhìn không được thờ dài.

“Đại Nha, làm sao ngươi lại ở đây một mình, sao có thể rơi xuống nước ?”

Vương Lam Yên nhìn thấy Đại Nha bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng hỏi.

Đại Nha chỉ đóng quần áo ở xa, nhỏ giọng nói.

“Tam thím, do nãi nãi kêu Đại Nha đi giặt quần áo, nương nói sẽ giúp ta giặt, sau đó nãi nãi cho nương ta đi làm việc khác, cho nên Đại Nha chỉ có thể tự mình đến giặt quần áo.

Giặt xong nên vui vẻ không chú ý, liền trượt chân trượt rơi xuống sông, Đại Nha còn nghĩ rằng bản thân chắc chắn chết rồi, cảm ơn tam thím!”

Nói xong, Đại Nha còn sợ hãi vỗ ngực, rồi sau đó ôm chặt lấy cánh tay của Vương Lam Yên, dường như không có cảm thấy an toàn.

Vương Lam Yên nghe vậy, cảm thấy Lãng mẫu càng ngày càng tệ.

Chưa thấy người nào quá đáng như vậy!

Nói, Đại Nha mới mấy tuổi, còn chưa được 8 tuổi nữa.

Vậy mà lão thái bà kia dĩ nhiên yên tâm để đứa nhỏ như vậy tự mình đến bờ sông giặt quần áo.

Nàng không biết nói gì được nữa, trong lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, Lãng mẫu chỉ quan tâm đứa cháu trai đầu nhà Lãng Hạo thôi, còn cháu gái Đại Nha này thì không thèm nhìn đến, quả thực không biết cái gì, ngu không ai bằng!

“Đại Nha, Đại Nha...”

Lúc này, âm thanh nhị tẩu truyền tới, chắc là hết bận nên đến tìm nữ nhi .

Đại Nha vừa nghe tiếng mẫu thân của mình, ánh mắt liền sáng lên, từ trong lòng Vương Lam Yên đứng lên, chạy thẳng đến chỗ Phùng thị.

“Mẫu thân, ô ô...”

Đi đến bên cạnh nẫu thân, Đại Nha vừa mới ngừng khóc, nước mắt lại như suối chảy ra, Phùng thị thấy tình huống như vậy, lập tức hoảng hốt, không biết nữ nhi như thế nào.

Lập tức, Phùng thị phát hiện Đại Nha cả người đều là ướt, mới phát giác không thích hợp, vội vàng nhìn về phía Vương Lam Yên, hi vọng có thể biết được đáp án.

Vương Lam Yên thở dài một hơi, đem chuyện đã xảy ra nói đại khái một lần.

Tuy rằng Vương Lam Yên nói thật bình thân, nói hai ba câu đã xong điểm chính, nhưng, Phùng thị có thể biết được tình huống lúc đó nguy hiểm như thế nào.

Nếu là... Nếu là Vương Lam Yên đến chậm, Đại Nha có phải không cứu được nữa?

Nghĩ đến khả năng đó, Phùng thị liền cảm thấy oán hận Lăng mẫu.

Tuy rằng nàng gả vào Lăng gia chỉ sinh được hai nữ nhi Đại Nha Nhị Nha, tuy không sinh được cháu trai cho Lăng gia, nhưng Đại Nha cũng là cháu gái của nàng, nàng vì sao có thể bắt công như vậy?

Lần này nàng chút nữa mất đi nữ nhi, đây là bản thân nàng mang thai hơn chín tháng khổ cực sinh ra, làm sao không đau lòng!

Càng nghĩ càng không hiểu, Phùng thị liền ôm lấy nữ nhi khóc to.

Vương Lam Yên bên cạnh cũng không biết an ủi như thế nào, chỉ có thể im lặng ngồi chờ, để cho hai mẹ con khóc hết ỳ khuất trong lòng, như vậy, có thể dễ chịu hơn một chút.

Lúc sau, Phùng thị lau khô nước mắt, ôm lấy nữ nhi, liên tục cảm ơn Vương Lam Yên.

“Đệ muội, hôm nay thật sự cảm ơn người, nếu không phải người trùng hợp thấy rồi cứu Đại Nha, ta không dám tưởng tượng hậu quả nghiêm trọng như thế nào, cảm ơn, cảm ơn người...”

Vương Lam Yên liên tục xua tay, an ủi Phùng thị cùng Đại Nha bình tĩnh trở lại.

Về đến nhà, Vương Lam Yên đem chuyện xảy ra nói cho Lăng Từ Viêm nghe.

Lăng Từ Viêm thở dài một hơi cũng không nói gì, đối Lăng mẫu càng thêm thất vọng cùng lạnh tâm, Vương Lam Yên thấy tướng công bệnh vực kẻ yếu, Lăng mẫu thật sự là rất bất công.

Hai người trầm mặc một lúc, liền bỏ qua đề tài này ngược lại nói chuyện khác.

Buổi tối, Vương Lam Yên làm bánh bao thịt, rồi xào bao tử heo đã làm sạch không còn mùi nữa, kho thịt với số khoai sọ còn lại, đơn giản nhưng coi như phong phú.

Sau khi ăn xong, Lăng Từ Viêm đọc sách giết thời gian, Vương Lam Yên cách đó không xa bắt đầu viết chữ vẽ tranh, chuẩn bị bản vẽ thú nhồi bông, vài ngày sau cũng như thế.

Một ngày, Vương Lam Yên tính thời gian lần trước vào thành đã lâu rồi, quyết định ngày thứ hai liền vào thành một chuyến, đến xem tiệm thêu như thế nào rồi.

Đi đến nhà Vương Khiết, Vương Lam Yên vốn định muốn rủ Vương Khiết vào thành, kết quả đến nhà nàng, Quế Hoa thăm nói là Vương Khiết tỷ tỷ hai ngày này có chút mệt mỏi, đang nằm tĩnh dưỡng.

“Vương Khiết tỷ tỷ, nếu không, mời đại phu đến khám cho người.”

Vương Lam Yên lo lắng nói.

Vương Khiết không muốn chuyện bé xé ra to, cười lắc đầu từ chối.

“Cũng không phải vấn đề gì lớn, chính là toàn thân không có sức lực thôi, không có nghiêm trọng đâu, yên tâm đi, không có chuyện gì!”

Vương Khiết đã nói như vậy, Vương Lam Yên liền không có ép buộc, trước khi đi lên lút bỏ vài giọt linh tuyến vào chén nước của Vương Khiết, hi vọng có tác dụng đi.

Theo thông thường, Vương Khiết tỷ tỷ uống qua linh tuyến, thân thể phải thật khỏe mạnh, không đến mức phải sinh bệnh như vậy, Vương Lam Yên nghĩ mãi không ra lý do.

Về đến nhà, Vương Lam Yên cùng Lăng Từ Viêm nói chuyện ngày mai đi thị trấn.

Trong lúc vô tình liếc mắt nhìn chân Lăng Tử Viêm, Vương Lam Yên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lăng Tử Viêm, cẩn thận nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Tử Viêm, nghe xong người đừng có nóng giận, là như vậy, ngày mai ta đi vào thành thuận tiện mời đại phu đến khám cho người được không? Chân của người bị như vậy, ta lo lắng ngày càng nghiêm trọng. Nếu có cơ hội, chúng ta không thể bỏ qua?”

“Có thể, Lam Yên, cảm ơn người.”

Lăng Tử Viêm nhìn thấy Vương Lam Yên kiên quyết, không đành lòng làm nàng thất vọng, cũng không nói ra La thần y đã nói chân hắn không có cách nào trị khỏi, tăng thêm thương cảm, cho nên vẫn gật đầu đáp đồng ý.

Vương Lam Yên cũng không biết trong lòng Lăng Tử Viêm còn nhiều chuyện rối rắm như vậy, nàng nghĩ tới mặc kệ mời đại phu có thể trị được hay không, nàng sẽ thừa cơ đem linh tuyến cho Lăng Tử Viêm dùng thử, không chắc là có chữa được, hơn nữa, có đại phu hỗ trợ, không cần lo lắng bị lộ ra chuyện không gian!

Ngày thứ hai, Vương Lam Yên giống thường ngày liền dậy sớm.

Thu thập xong đồ đạc, Vương Lam Yên trên lưng đeo túi nhỏ, đang ở chỗ cũ chờ xe trâu của Ngô gia, giống như lần trước, trả tiền, lên xe, sau đó xuất phát.

Vừa vào thành, Vương Lam Yên đi thẳng đến cửa hàng thuê. Đây mới là trọng điểm.

Kết quả, còn chưa tới cửa hàng, chủ tiệm vừa thấy Vương Lam Yên, cười hề hề chạy ra đón tiếp, làm như hồi lâu không gặp người quen, thân thiết làm cho Vương Lam Yên sợ hãi một phen.

Vừa thấy như vậy, Vương Lam Yên trong lòng nghĩ, chắc chắn chuyện buôn bán đã thành công, trên mặt vẫn trầm ổn, vân đạm phong khinh.

Hành động này làm cho chủ tiệm cảm thấy Vương Lam Yên đã dự đoán trước được kết quả, càng coi trọng nàng.

Hai người ngồi trong cửa hàng, chủ tiệm mở miệng, hỏi dò.

“Lam Yên muội, trước người nói người còn có thể vẽ ra hơn trăm bản vẽ thậm chí còn nhiều hơn, tất cả đều bán cho tỷ tỷ đi? Tỷ tỷ thật thành tâm muốn cùng người làm chuyện mua bán này, 5 lượng bạc một tấm, người xem được không?”

Vương Lam Yên suy nghĩ lợi hại trong chuyện này, trầm tư nửa ngày gật đầu.

“Có thể, 5 lượng bạc một tấm là được. Nhưng, chủ tiệm, ta còn có một điều kiện...”

Chủ tiệm vừa nghe nàng đồng ý, cười không thấy mắt, sau đó nghe Vương Lam Yên còn có điều kiện, trịnh trọng hỏi.

“Điều kiện gì, người nói đi?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tìm đại phu, bốc thuốc

Vương Lam Yên khoa tay múa chân trước mặt chủ tiệm, chậm rãi nói ra điều kiện.

“Những con thú nhồi bông làm ra theo bản vẽ của ta bán được lợi nhuận, ta muốn một phần tiền lãi này. Mấy ngày nay chủ tiệm thu được không ít lợi nhuận đi, cho nên, ta nghĩ một phần tiền lãi này đối với người không tính là lớn đâu?”

Chủ tiệm không nghĩ tới Vương Lam Yên hiểu rõ giá thị trường như vậy, lập tức suy nghĩ, một phần tiền lãi cho nàng cũng được, dù sao vẫn kiếm được rất nhiều tiền.

Hơn nữa, bây giờ, nàng đang kiếm cơm dựa trên Vương Lam Yên, ưu việt dễ như vậy, buông tha mới thật là ngu xuẩn, hiển nhiên, nàng là người thông minh.

Nghĩ thông suốt, chủ tiệm kiên định gật đầu.

“Tốt, hoàn toàn có thể!”

Nghe vậy, Vương Lam Yên ánh mắt sáng lên, Với kết quả này rất vừa lòng.

Hai người đạt được thỏa thuận, nhanh chóng lập khế ước rồi ấn dấu tay vào, mỗi người một cái không được đổi ý.

Đem một trăm bản vẽ đã được chuẩn bị tốt ở nhà lấy ra, Vương Lam Yên đưa cho chủ tiệm, được trả 500 lượng bạc.

Về phần tiền lãi, phải đợi một tháng buôn bán xong cửa hàng tính toán cụ thể mới có thể trả cho Vương Lam Yên được.

Đem bạc cất vào túi nhỏ sau lưng, nàng liền cảm giác được trên lưng thật nặng, trong lòng mừng rỡ như điên.

Vương Lam Yên tạm biệt chủ tiệm đi nhanh đến nơi hẻo lánh không người, xem xét xung quanh, xác nhận an toàn liền lập tức đem bạc thu vào không gian, chỉ giữ lại 5 lượng bạc ở bên người phòng khi có lúc cần dùng.

Đi ra ngõ nhỏ, Vương Lam Yên đi theo hướng chủ tiệm chỉ cho nàng, sau đó tìm được hiệu thuốc mà nàng giới thiệu.

Lúc này, bên trong hiệu thuốc chỉ có một chàng quầy đang tính sổ cùng một tiểu nhị, không nhìn thấy Ngô đại phu.

Vương Lam Yên nghĩ, không có ý đến rồi lại đi về tay không, liền bước vào.

Tiểu nhị tinh mắt, Vương Lam Yên vừa vào cửa hần liền thấy, cười hề hề nhìn Vương Lam Yên hỏi.

“Khách nhân, ngài tới khám bệnh hay là mua thuốc?”

Vương Lam Yên nhìn xung quanh, không thấy được Ngô đại phu, hỏi.

“Ta nghe nói nơi này có Ngô đại phu y thuật đặc biệt tốt, nhưng tại sao không thấy người, có phải không hẳn ra ngoài khám bệnh rồi?”

Tiểu nhị đối Ngô đại phu rất bội phục, vừa nghe Vương Lam Yên tôn sùng Ngô đại phu, lập tức tự hào nói.

“Đúng rồi, Ngô đại phu ở chỗ chúng ta là đại phu tốt nhất trong thị trấn còn có, Ngô đại phu không có đi ra ngoài đâu, chắc đang ở phía sau viện nghiên cứu được liệu, ngài chờ một chút, ta lập tức đi mời Ngô đại phu ra!”

Vương Lam Yên vừa nghe Ngô đại phu không đi ra ngoài, ánh mắt sáng lên, sau đó nghe tiểu nhị nói đi mời hẳn, nàng còn có thể nói cái gì nữa, vui mừng hết mức rồi.

Cũng không lâu sau, tiểu nhị dẫn lão đại phu đi ra, không cần đoán cũng biết là Ngô đại phu.

Vương Lam Yên chạy nhanh nghênh đón, lễ phép hỏi.

“Ngài chính là Ngô đại phu đi?”

Ngô đại phu nhìn phụ nhân trước mặt, quan sát sắc mặt của đối phương, nghi hoặc hỏi.

“Vị nương tử này, lão phu thấy ngài khí sắc thật khỏe mạnh, không giống như đến khám bệnh, ngài thay người khác tới tìm ta khám bệnh hả?”

Vương Lam Yên cười, gật đầu.

“Đúng rồi! Ta vì tướng công của ta mà đến, ta muốn mời ngài theo ta một chuyến, khám xem chân tướng công ta có thể chữa khỏi được không!”

Ngô đại phu vừa nghe, gật đầu.

“Thì ra là vậy, tốt, không thành vấn đề. Ngài chờ một lát, lão phu lấy hòm thuốc rồi sẽ trở lại.”

Trở lại Lãng Gia thôn, Ngô đại phu đi theo Vương Lam Yên tới nhà nàng, thấy được người bệnh —— Lãng Tử Viêm.

Nhìn nam nhân tuấn tú trước mặt, cho dù ở trong hoàn cảnh xấu như vậy cũng không có sa sút tinh thần, Ngô đại phu nghiêm nghị kính phục.

Nam nhân này không đơn giản, tuyệt không phải là vật trong ao!

Vương Lam Yên đi qua giữ chặt tay Lãng Tử Viêm, sợ hắn nổi giận, quay đầu nhìn về Ngô đại phu.

“Ngô đại phu, làm phiền ngài!”

Quay đầu nói chuyện với Ngô đại phu nên nàng không có chú ý lúc nàng nắm tay hắn, đối phương cũng như vậy nhẹ nhàng cầm tay nàng, như là cảm được trân bảo.

Ngô đại phu bước lên, nhìn chân Lãng Tử Viêm, bắt mạch cho hắn, rồi sau đó thu tay vuốt râu suy nghĩ, như gặp phải tình huống khó khăn.

Lãng Tử Viêm vừa thấy thần thái của Ngô đại phu, trong lòng cũng biết đại khái, nhưng cũng không có chủ động mở miệng hỏi.

Lúc lâu sau, Ngô đại phu lại nhìn chân Lăng Tử Viêm, bắt mạch thêm một lần nữa, sau đó không đợi Vương Lam Yên mở miệng hỏi, liền lắc đầu với Lăng Tử Viêm hỏi.

“Người là trúng độc, độc tố toàn bộ tập trung ở trên đùi, cho nên chân của người mới không thể đi lại như người bình thường được, hơn nữa loại độc này, thứ lỗi cho lão phu kiến thức có hạn, chưa bao giờ nghe thấy, cũng không cách nào, vợ chồng các người chỉ có thể mời cao nhân khác.

Bất quá, tuy rằng không biết loại độc nào, nhưng lão phu nơi này có một phương thuốc trị độc, các người thử cầm dùng cho chân, xem có tác dụng hay không, nhiều hơn thứ lỗi lão phu bất lực, ai!”

Vương Lam Yên vừa nghe là trúng độc, phản ứng đầu tiên chính là không tin, phản ứng thứ hai là nghĩ không ra tại sao Lăng Tử Viêm lại trúng độc.

Dù sao, cho dù người nhà giàu, gia đình muốn tìm kì độc đến mưu hại đối thủ cũng chưa chắc có được kì độc này a!

Thực sự coi nó là cái trắng, nếu muốn liền có một bó to?

Ân, cũng không đúng!

Ở nơi này cái trắng rất ít nha, cho nên nói tỷ lệ này cũng quá thấp đi.

Hay nói lời khác, tướng công nhà mình có vận khí nha, kì độc này đều có thể gặp phải.

Lúc trước nàng không có hỏi cụ thể, còn tưởng rằng chân Lăng Tử Viêm là do té bị thương hoặc là bị người đâm bị thương, không nghĩ tới dĩ nhiên là bị trúng độc.

Xem ra, tướng công cũng giống như mình là người có bí mật.

Ngô đại phu đang chuẩn bị ngồi vào bàn viết phương thuốc, Lăng Tử Viêm liền lên tiếng.

“Ngô đại phu, ta cũng có một phương thuốc chữa chân, người xem có dùng được không?”

Ngô đại phu vừa nghe đối phương cũng có phương thuốc, nổi lên hứng thú, đi lên xem thử.

Kết quả vừa xem xong liền muốn nhảy dựng lên.

Lăng Tử Viêm đưa phương thuốc này có tác dụng tốt hơn nhiều, hơn nữa dược liệu mỗi loại đều đúng, phân lượng vừa đủ, thiếu một phần hay nhiều thêm một phần liền không có hiệu quả, cho dù không chữa khỏi hẳn, ít nhất có thể cam đoan độc tố sẽ không tiếp tục lan ra nơi khác, thật là một phương thuốc tốt.

Xem ra chính mình đoán không sai, Lăng công tử này không phải là người thường, bằng không, sao lại trúng kì độc rồi có phương thuốc tốt như vậy!

“Lăng công tử, phương thuốc này đối chân của người hiệu quả tốt hơn, lão phu sẽ không bêu xấu.”

Vương Lam Yên vừa nghe lời này, đối với Ngô đại phu nói.

“Chỉ cần có hiệu là tốt rồi, phiền toái đại phu ngài liền bốc thuốc theo phương thuốc này đi!”

Về phần không thể trị tận gốc vấn đề, Vương Lam Yên không quá lo lắng, bởi vì Lăng Tử Viêm trúng độc, linh tuyền có hiệu quả giải độc tốt nhất.

Ngô đại phu gật đầu.

“Vừa vặn, hôm nay lão phu mang theo không ít dược liệu, thuốc cần đều có, lão phu sẽ bốc thuốc cho các người.”

Không bao lâu, Vương Lam Yên liền nhận dược liệu do Ngô đại phu đưa, lúc này nàng nhớ tới nàng còn chưa có hỏi hết bao nhiêu bạc.

“Ngô đại phu, dược liệu này bao nhiêu bạc vậy?”

Chúc các nàng lễ thất tịch vui vẻ :flower2: :D5

Có ai như ta không, lễ thất tịch người ta đi chơi còn ta ở nhà ôm máy tính :hixhix: :hixhix: :hixhix:

Trích Cổ thi thập cửu thủ

迢々牽牛星 皎々河漢女

織々擢素手 扎々弄機杼

終日不成章 泣涕零如雨

河漢清且淺 相去復幾許

盈盈一水間 脈々不得語

Phiên âm

Điều điều Khiên Ngưu tinh, kiêu kiêu Hà Hán nữ.

Tiền tiền trạc tổ thủ, trát trát lộng ky trữ.

Chung nhật bất thành chương, khắp thế linh như vũ.

Hà Hán thanh thả thiển, tương khứ phục kì hứa ?

Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ.”

Dịch thơ

Xa xa kia sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửi gỗ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử ?

Nhờn nhờ một dòng nước, cách biệt không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Túc Không Chịu Nói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Có thai, tặng bản vẽ

Ngô đại phu cười nói.

“Phương thuốc này có một ít dược liệu trân quý, cho nên tổng cộng là 2 lượng bạc, khi nào hết, các người lại đến hiệu thuốc bốc thuốc.”

Vương Lam Yên gật đầu, lấy ra một thỏi 2 lượng bạc vụn đưa cho Ngô đại phu.

“Đúng rồi, Ngô đại phu, còn phải phiên toái ngài một chút. Ta có một tỷ tỷ hai ngày thân thể có chút không khỏe, phiên toái mời ngài khám cho nàng xem sao?”

Ngô đại phu gật đầu, thầy thuốc như cha mẹ, không có đạo lý từ chối khám bệnh.

Mua đầy đủ dược liệu cần thiết, Vương Lam Yên liền dẫn Ngô đại phu đi tới nhà Lăng Lỗi.

Cũng khéo, hôm nay một nhà Quế Hoa thăm bao gồm Lăng Lỗi phụ thân toàn bộ đều ở nhà nghỉ, nhìn thấy Vương Lam Yên dẫn theo đại phu đi lại, thụ sủng nhược kinh. *được sủng mà kinh sợ*

“Người đưa nhỏ này, sao lại như vậy đâu, cảm ơn người a!”

Quế Hoa thăm cười hề hề trên ghẹo Vương Lam Yên, đứa nhỏ này đôi con dâu nhà mình thật sự rất tốt hết lời để nói.

Vương Lam Yên hé miệng cười, không nói thêm gì.

Ngô đại phu đưa tay bắt mạch cho Vương Khiết, nhắm mắt tập trung suy nghĩ.

Hồi lâu sau, Ngô đại phu cười đứng lên, nhìn về phía Quế Hoa thăm chấp tay.

“Chúc mừng chúc mừng, tiểu nương tử này cũng không có bệnh gì mà là có tin mừng, đã có hơn một tháng rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người ở đây sợ ngây người.

Có thai ?

Lăng Lỗi phản ứng ngay đi lại, về phía trước một bước, nắm vai Vương Khiết cẩn thận, kích động nói.

“Nương tử, ngươi mang thai, chúng ta rốt cục có đứa nhỏ, thật sự là quá tốt, Lăng Lỗi ta được làm cha, ha ha!”

Bị bất ngờ không kịp phản ứng, Vương Lam Yên cùng những người còn lại trong lòng đều rất vui mừng.

Quê Hoa thăm vui vẻ rất nhiều, lo lắng đứa nhỏ trong bụng con dâu có gì sai lầm, nhanh hỏi Ngô đại phu.

“Đại phu, đứa nhỏ trong bụng con dâu ta không có chuyện gì đi?”

Ngô đại phu cười hề hề .

“Không có chuyện gì lo lắng, cũng không cần thiết uống thuốc bổ linh tinh, chăm sóc cẩn thận là được. Chính là, nhất định phải chú ý không cho phụ nữ có thai ăn nhiều quá, để tránh thai nhi quá lớn 9 tháng sau sinh khó nguy hiểm đến tánh mạng!”

Quê Hoa thăm liên tục xác nhận.

Tiền Ngô đại phu về, Quê Hoa thăm nắm tay Vương Lam Yên, cảm thấy may mắn cùng cảm kích.

“Lam Yên a, thật sự là rất cảm ơn ngươi, nhờ có ngươi, bằng không chúng ta còn không biết Vương Khiết có thai, lại nói lỡ có xảy ra chuyện gì, cả đời ta sẽ không thể tha thứ cho bản thân.”

Lời nói vừa dứt, Vương Khiết cũng đồng ý với lời nói bà bà nhà mình.

“Đúng vậy, bà bà nói không sai đâu, Lam Yên, cảm ơn ngươi, không có ngươi, chúng ta một nhà còn không biết đến khi nào thì mới biết được sự việc này đâu.”

Dù sao, nguyệt sự của nàng thỉnh thoảng sẽ không đúng ngày, cho nên căn bản không hề nghĩ đến sự việc này, kém một chút liền gây hại cho thai nhi, ngẫm lại có chút sợ hãi.

Vương Lam Yên bị mọi người cảm kích như vậy, không biết nên nói gì, tìm cơ hội chạy trốn về nhà, làm cho cả nhà Lăng Lỗi buồn cười không thôi, trong lòng cảm kích càng sâu.

Về đến nhà, Vương Lam Yên lập tức đi bếp lò nhóm lửa nấu được liệu, chuẩn bị cho Lăng Tử Viêm được, Lăng Tử Viêm ở một bên nhìn nàng, sắc mặt bình thản.

Vương Lam Yên nghĩ, không ngăn được tò mò, hỏi.

“Tử Viêm, ngươi có phương thuốc tốt như vậy, vì sao lúc trước không mua thuốc để chữa chân?”

Lăng Tử Viêm bất đắc dĩ cười cười.

“Lúc về Lăng Gia Thôn, trong túi còn dư không ít được liệu, để dùng sau, cha mẹ ta không đi mua thuốc cho ta, nói mất bạc lại không có ích gì nên không đi mua. Ta nghĩ không cần được liệu cũng không sao, liền tùy theo cha mẹ bọn họ, cho đến bây giờ.”

Vương Lam Yên bĩu môi, kia đúng là cực phẩm cha mẹ, ai.

Nói, Lăng mẫu liền không tính, Lăng phụ đối với Lăng Tử Viêm coi trọng như vậy, sao lại xảy ra chuyện đó?

Cảm giác Lăng phụ đối đãi Lăng Tử Viêm thật vi diệu, có đôi khi cảm thấy hắn đối Lăng Tử Viêm cũng coi như tốt, có đôi khi đi lại cảm thấy hắn có chút tàn nhẫn, bất ngờ không kịp đề phòng làm trong lòng lạnh đi, không hiểu là vì sao.

Được luôn hầm, đợi đến Vương Lam Yên hai người dùng xong bữa trưa, được còn chưa có hầm được.

Thời gian trôi qua, xem được hầm đã tốt lắm, Vương Lam Yên mới đem được đổ vào chậu rửa chân, thuận tiện nhỏ vài giọt linh tuyến nước suối vào, rồi sau đó mang sang cho Lăng Tử Viêm ngâm chân.

Chân vừa ngâm không lâu lắm, Lăng Tử Viêm không biết có phải hần làm hay không, đùi hần giống như có một chút cảm giác, điều này sao có thể, chẳng lẽ đùi trở lên tốt hơn?

Không nghĩ ra, Lăng Tử Viêm không nghĩ nhiều nữa, chính là trong lòng tin tưởng lại tăng lên, có lẽ Ngô đại phu đưa được liệu tốt hoặc là do cái khác, chỉ cần có hiệu quả là được.

Ngày thứ hai, Vương Lam Yên cố ý mang theo đồ bỏ cho phụ nữ có thai đến nhà Vương Khiết thăm nàng, thuận tiện cầm mấy bản vẽ mẫu thêu hầu bao và khăn đưa cho Vương Khiết.

Vương Khiết xem bản vẽ, liên tục xoa tay.

“Thứ này rất trân quý, ta không thể lấy.”

Vương Lam Yên bắt đầu đi thờ dài, khuyên.

“Có cái gì đâu, tay nghề của ta không tốt bằng của tỷ tỷ, những bản vẽ này ở trong tay người sẽ tác dụng lớn hơn, huống chi, bản vẽ hầu bao cùng thêu khăn này, không có gì đáng ngại, người hãy thu đi! Người nghĩ lại đi, đứa nhỏ còn có không đến 9 tháng liền muốn sinh ra, người dù sao cũng phải chuẩn bị cho nàng (hắn) tiền cưới vợ hoặc là đồ cưới đi chứ.

Người không lo lắng cho bản thân thì phải vì trong bụng đứa nhỏ, nếu là nữ nhi, người có bạc mới nuông chiều được nàng nha! Nếu là nam hài nhi, vậy càng cần bạc, chẳng lẽ người không muốn để cho nhi tử người về sau có thể đọc sách khảo công danh hay sao?”

Vương Khiết lo lắng nửa ngày, tiểu muội nói có đạo lý, nàng liền không nhận được đồng ý nhận.

Vương Lam Yên thấy biểu cảm Vương Khiết có chút buông lỏng, rên sất khi còn nóng, nàng không ngừng cố gắng cùng những nhẽo cứng rắn khuyên xuống, này mới đem người thuyết phục được.

Nhận gần một trăm tấm bản vẽ, Vương Khiết cảm khái ngàn vạn, cái này cần là bao nhiêu tình cảm a.

“Lam Yên, như vậy đi, ta gọi nhị tẩu người Phùng thị cùng Lăng Tuyết, các nàng cùng người quan hệ vẫn tốt, cùng nhau kiếm bạc, người cảm thấy thế nào ?

Còn có a, nói người không thể cự tuyệt, đến lúc đó dùng bản vẽ làm được hầu bao cùng khăn thêu, tiền bạc kiếm được bao nhiêu người đều phải lấy đi hai phần, người nếu từ chối thì không coi ta là tỷ muội, bản vẽ người liền cầm đi ta không cần.”

Vương Lam Yên biết tỷ nhà mình là người có chấp, đành phải đáp ứng, nhưng đem hai phần hoa hồng thành một phần.

Hai người cuối cùng mới đồng ý, nói về khác.

Vương Lam Yên rời đi không bao lâu, Vương Khiết liền đi tìm Phùng thị cùng Lăng Tuyết, nói về chuyện này.

Lăng Tuyết có suy tính khác cho nên từ chối còn Phùng thị muốn trở về suy nghĩ một chút rồi mới trả lời, Vương Khiết cũng không có ép buộc, chỉ nói chờ nàng quyết định.

Chuyện này, Vương Lam Yên đã về nhà nên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tức Không Chịu Nói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Linh tuyền dùng được

Từ nay về sau, mỗi lần Vương Lam Yên nấu cơm sẽ lặng lẽ bỏ một ít linh tuyền vào đồ ăn, lúc tướng công nhà mình ngâm chân cũng bỏ thêm một chút vào, hai việc cùng làm, năng tin tưởng, không bao lâu sau, chân Lăng Tử Viêm chắc chắn sẽ tốt hơn.

Quả nhiên, một thời gian sau Lăng Tử Viêm nói một câu, làm Vương Lam Yên biết vài ngày nay nàng cố gắng cuối cùng không có uống phí.

Ngày đó, Lăng Tử Viêm ngâm chân xong, đột nhiên nói ra.

“Lam Yên, chân của ta đã có cảm giác, hơn nữa, còn có thể cử động một chút.”

“Rất tốt rồi!”

Vương Lam Yên nghe nói, liền cười, thật tình vì Lăng Tử Viêm tốt lên mà cảm thấy vui vẻ, cuối cùng cũng có điều tốt, nếu kiên trì, hoàn toàn có khả năng chân sẽ hồi phục.

“Àn!”

Lăng Tử Viêm cũng vui vẻ, thật kích động.

Vừa mới bắt đầu còn không biết như thế nào, càng lâu, hắn càng nhớ trước kia hắn có thể chạy còn có thể múa đao hàng ngày, càng làm cho hắn muốn đứng lên một lần nữa, sau đó ở bên cạnh Lam Yên che gió che mưa, vượt qua muôn vàn khó khăn.

Ý tưởng này của Lăng Tử Viêm, Vương Lam Yên không biết, hiện tại nàng lo lắng buổi tối nên làm đồ ăn gì ngon để chúc mừng chuyện vui này.

Nơi khác, Lăng gia, Lăng mẫu đứng ở sân sau, nhìn đầu gối Khâu Nhi đang cho gà ăn, tức giận cắn răng.

Đây chính là con gà mái sắp được 4 cân a, sắp đến lúc đẻ trứng rồi, vậy mà liền chết, khẳng định người nhà lão nhị không chăm sóc tốt cho nó, chứ không làm sao có thể chết được, đáng thương trứng gà của nàng không có!

Nghĩ như vậy, Lăng mẫu vừa thấy Phùng thị cùng Đại Nha Nhị Nha đến, liền bắt đầu mắng âm ỉ lên.

“Người nói các người cho gà ăn cái gì, chết một con còn không biết, các người ba người muốn ăn cơm trắng hả, ăn uống của Lăng gia ta, chỉ biết sinh một đám con gái, lãng phí lương thực, hừ, nhìn thấy các người liền phiền lòng!”

Phùng thị đem hai nữ nhi ôm vào trong ngực, không để các nàng nhìn thấy bộ dạng hung dữ của nãi nãi nhà mình, tùy ý cho Lăng mẫu mắng chửi, không nói một tiếng, trong lòng càng muốn rời đi nơi này.

Thực hâm mộ tam muội cùng tam đệ có thể phân ra một nhà, nếu tương công cũng nguyện ý ở riêng, mỗi ngày cho dù ăn chút cám bã rau đại nàng cũng nguyện ý.

Nhưng nàng biết, điều này rất khó xảy ra, tương công nhà mình dối lời nói cha mẹ nói một không hai, có việc gì đều nghe theo nhị lão, không suy nghĩ cho vợ mình cùng hai nữ nhi sống như thế nào, Phùng thị đối tượng công nhà mình cũng có oán trách, oán khí lưu lại trong lòng thật lâu không thể xóa bỏ đi.

Gà mái đã chết, luyến tiếc ra sao cũng không có biện pháp, Lăng mẫu không muốn lãng phí, đành đem gà thịt cho người nhà ăn.

Đại Nha nhìn thịt gà trên bàn chảy nước miếng, muốn gấp một miếng vào bát, còn chưa kịp ăn vào bụng, Lăng mẫu lại bắt đầu hùng hổ .

“Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi, bình thường để cho các người chăm gà liền không chú tâm đâu, hiện tại tốt lắm, một con gà béo như vậy đã chết, tổn quá trời lương thực của ta, giờ còn muốn ăn gà...”

Đại Nha cố nén nước mắt, đem thịt gà trả lại cho Lăng mẫu, Lăng mẫu thấy cháu gái gấp miếng thịt gà vào bát của mình, mới vừa lòng đem thịt gà ăn, vừa ăn vừa sợ cháu trai bảo bối không ăn được thịt, liền gấp miếng thịt gà ngon nhất bỏ vào bát Lăng Hạo, cho hắn ăn.

Đại Nha cùng Nhị Nha tha thiết nhìn đường ca ăn thịt gà, bản thân chỉ có thể cắn bánh bao chạy ăn, đáng thương nhìn Phùng thị nhẫn nhịn.

Lăng Lộc Trụ nhìn nữ nhi không được ăn thịt, muốn nói lại thôi, nghĩ tới cha mẹ nhà mình uy nghiêm, đem bất mãn trong lòng đè xuống.

Giống như Lăng Tử Viêm, Lăng Lộc Trụ từ nhỏ cũng là một người trong suốt, bị trách móc nặng nề áp bức nên quen rồi, cũng không có tâm phản kháng, quả nhiên, người đáng thương tất nhiên có chỗ đáng giận!

Cảm thấy mỹ mãn sau khi ăn thịt gà, Lăng Hạo trong lòng đặc biệt sung sướng.

Nương nói con gà béo này giữ lại để nó đẻ trứng gà không cho hắn ăn thịt gà, nhưng hắn thông minh, trực tiếp đem gà giết chết, còn gián tiếp đổ cho Khâu nhi, không có ai phát hiện.

Cuối cùng thành công ăn mỹ vị thịt gà, về phần Đại Nha Nhị Nha các nàng, muốn cũng không được ăn, hừ hừ!

Ngày thứ hai, Lăng Hạo đeo giày mới nương hắn làm cho hắn, khoe cho Đại Nha nhìn, kiêu ngạo đi qua.

Bất quá hắn thấy Đại Nha không có phản ứng gì, nhất thời then quá thành giận, chạy tới đá đường muội một cái, Đại Nha cảm thấy chân đau, cúi đầu thấy đường ca đang đạp lên chân của mình.

Tiếp theo, nàng cuối cùng phát hiện Lăng Hạo có giày mới, trong mắt hiện lên sự hâm mộ, nhưng nghĩ đến mẫu thân nhà mình thật vất vả, liền nhịn xuống sự hâm mộ, chân thành khen một câu.

“Ca, giày mới của người thật là đẹp mắt!”

Lăng Hạo vừa nghe lời này, biết mục đích đã đạt được, tự hào ngẩng đầu ưỡn ngực, cực kỳ đắc ý.

“Tất nhiên rồi!”

Nói xong, hắn chạy vào nhà kêu nương hắn làm đồ ăn ngon cho hắn ăn.

Cách đó không xa Phùng thị nhìn thấy tất cả, trong lòng hạ quyết tâm.

Lúc trước nàng còn do dự không đồng ý đề nghị của Vương Khiết muội, hiện tại xem ra không đồng ý là không được, dù sao cơ hội kiếm bạc không phải lúc nào cũng có.

Đứa nhỏ nhà mình ăn không tốt bằng đại phòng, mặc không tốt bằng đại phòng, đãi ngộ khác nhau rất lớn, nhưng nhà mình trả giá nhiều nhất, điều này thật không công bằng.

Tướng công không vì cái nhà này lo lắng, nàng cần phải, nàng không thể để cho hai nữ nhi lặp lại hoàn cảnh của nàng, nàng quyết không cho phép!

Vương Khiết muội đưa ra chủ ý không sai, bên ngoài đi giúp nàng thuê hầu bao thuê khăn tay, cách thời gian lấy một chút tiền đồng trở về đưa cho bà bà nhà mình không cho nàng có lời nào để nói, ngầm lại có thể lặng lẽ giấu một ít tiền riêng, để cải thiện cuộc sống cũng tốt hoặc về sau cho Đại Nha Nhị Nha mua đồ cưới cũng được.

Về phần tướng công nhà mình, bản thân chỉ có thể xin lỗi hân, nàng còn có nữ nhi, không thể giống như hân toàn tâm toàn ý lo cho Lãng gia cuộc sống được.

Hạ quyết tâm, Phùng thị ngược lại cảm thấy trong lòng không khó chịu như trước, càng kiên định ý nghĩ trong lòng.

Thời gian sau, Phùng thị mỗi khi rỗi rảnh, qua nhà cùng Vương Khiết thuê đồ, có bản vẽ của Vương Lam Yên, các nàng làm ít nhưng thu được nhiều tiền hơn, so với trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Làm thoải mái giá bán còn rất cao, làm các nàng càng ngày càng tin tưởng, biết ai mang đến tất cả những lợi ích này, bởi vậy, các nàng đối với Vương Lam Yên càng thêm cảm kích trong lòng.

Tất cả những thứ này Vương Lam Yên còn chưa biết.

Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt, một tháng trôi qua.

Chân Lãng Tử Viêm đã tốt lắm, hiện tại đã có thể xuống đất chống gậy đi được vài bước, Vương Lam Yên hiện tại mỗi ngày đều nhìn Lãng Tử Viêm đang cố gắng, cho dù có khó khăn, hoàn toàn hồi phục chắc còn cần chút thời gian, nhưng, không khó nhìn ra Lãng Tử Viêm tâm tình rất vui sướng.

Mất đi rồi mới càng thêm quý trọng, cho nên, hai chân có thể một lần nữa xuống đất đi lại, điều này không thua gì cho hân mạng sống lần thứ hai.

Một ngày, Vương Lam Yên tính thời gian, quyết định vào thành một chuyến, tiệm thuê tiền lãi hân là đã tính toán tốt rồi, cái này thu được chắc cũng không ít bạc đi.

Dù sao, Vương Khiết tỷ cùng nhị tẩu chia bạc cho nàng đều thu được, cho dù chỉ có một ít bạc, nhưng, đối với người bình thường mà nói, đó cũng là chi phí sinh hoạt trong một thời gian dài, càng quan trọng hơn là Vương Khiết tỷ các nàng một mảnh tâm ý, đây mới là điều đáng quý nhất !!

Lãng Tử Viêm biết Vương Lam Yên muốn vào thành đi, quyết định đi theo.

Từ thành thân tới giờ, hai vợ chồng mới lần đầu tiên cùng nhau vào thị trấn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nông Tức Không Chịu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.